

ЕТЮД-РОМАН сучасності
в художній обробці Ібна, музика Курчмарція на слова Йойшенбаха, деревяна
частина Івана фон Ярича

ГЛУХИЙ КУТ З П'ЯТЬМА ТУПИКАМИ ЕТЮД ГОЛОВНИЙ

НА СЕМИ ВІТРАХ ПСИХОЗОЮ

"Надворі - Психозой, велика епоха Великих психофагів, гуманоїдів і гуманітаріанців, грабіжників, злодіїв, гомиків, валюти! Мало ещо не Золотий вік! Фальшивий. Бігме! Світ перевернувся догорипупа остаточно і безповоротно! Глобалізувався, комп'ютеризувався, ракетнувся, рекетнувся, інтернетнувся, довбанувся – амба. На голові ходить..."

Цівочки наших людей течуть в Європу. В тому числі моя Євахія витекла, нема. Донедавно я отримував від неї листи, які починалися словами: "Привіт з-під сонячного моста Італії... засилає твоя сеньйора Євахя". Або ось лист: "Нині спала я в паці від найкращих італійських макаронів, їла в Карітаса. З карабінерами була в Римі на скурсії, папу римського мені не показали, а показали пеца Теляпonte. Хоча на даху іржуть ангели і коні і повно стовпів попід дах, а я не маю де притулити голову, лише під мостом..." Пізніше: "Я вже маю роботу, роблю на дев'яносторічній бабі, а Лідуся на діді. Маєм по 700."

Де я міг сподіватися, що крадіж комп'ютера обернеться веселим життям. Всі знайомі близькі і нерідні співчували, плескали по плечах, підбадьоруючи, декотрі пропонували позичити під низькі проценти бакси, випити на халяву, піти до в гості, бо як то буде житися містечковим панам без часопису "Бойківський ЦПП", хто то розштуркуватиме попіл в вигаслих пригальмованих кризою головах, вносити веселий струмінь в тихе запороте провінцією життя-буття? Та й відпочинкова зона не передбачала закриватися.

Якщо так далі піде, - мучив ти себе філософським роздумами, після чергового співчуття-вливання дирдилихи, то станеш алкоголіком. Тоді прощай, Євахя, тебе я не ..."

Телефон-мнявкало вивів мене з лінивих роздумів і жбурнув в провалля Долини Печалі:

-... Альо, щойно, альо, помер, аль-льо-льо. Ви мене чуєш? Геньо Тюлька помер, - надривалася рурка писклявим жіночим голосом.- Вийшов на балкон подихати свіжим повітрям і впав – всьо, відмучився. Було б добре, якби ти прийшов почергувати вночі біля небіжчика. Льо, льо...Поки сестра припхається зі Львівщини, двоюрідний брат з Ханті-Мансійська, то не буде борше, ніж завтра. Вдень відіспишся. Ти ж файний хлопець, холостяк тимчасово. Приходь. Не скотина, а таки людина померла, - телефонувала, як я доглував, паспортистка Дусь Іванович, яка за своєю посадою і добротою від імені ЖЕК була закріплена відповідальною за всіма безрідними покійниками.

-Ну-ну, добре я прийду, але десь коло надцяті, - перебив я її, не маючи сміливості відмовити, хоча міг би, бо мене з покійником ріднило хіба те, що колись приходив в гості до моєї тещі зичити грошей, та випити з тестем. А смерті Євгена сподівалися не відтепер, бо пив чорно-темно і мав у своїм розпорядженню, прости Господи, тільки цироз печінки. Це жахливо ось тако жити самототою, без дружини, дітей сам на сам з п'яною дійсністю. Ох ті горілки, ох ті цирози, ох ті вічні холостяки, яким жінку замінює горілка... Мотай на вус,

Дане! Що жив Євген, що не жив. Нічого за ним не зостанеться, не житиме навіть в серцях рідних та близьких, бо там для нього місця немає, та й сердець тих катма, тільки десь сестра в самборах добиває своє недолуге життя з дітьми різнобатьковичами, бо чоловік в переважно в тюрмі співає радощі земні, бо теж з когорти тих, котрих прикував до себе зелений змії, і злочинство задля його примх... Січі і мотай, Дане.

Це сумне повідомлення мене викинуло з квартири на свіже повітря загазованої, обпіяної псами та пияками вулиці. Аби трохи розімнути мізки, пішов в напрямку "чорного дому", де містилася наша редакція, обкрадена доценту, тільки редактора не вкрали, бо на час операції він мався вдома. Щойно я проходив повз будинок, де розташовувалась редакція, як з вікна, розпливучись у доброті, виглянула пікантна пика голреда Паньонки.

-Заходь, дитинко стокільова, - гукав Паньонка. - Є пікантнейші вісті з алкогольного краю - пляшка вибухівки.

- Нам усміхається путана Франція. Доля хоче позолотити нам ручку. Продирай очі, ми продовжимо подорож в країну Інформчудес. - Скручував срібну голову зеленою каламутній пляшці коньяку "Arc Royal Cognac", коли я ввотузився до обшарпаного кабінету. - Хай це буде панахида-поминки-сороковини з дня тяжкої втрати - сметрі часопису " Бойківський ЦПП " і хрестини оптимум-справи.

Шеф сіяв, як рекламна красуня, що користується милом "Дура", їсть шоколад "Корона", затикається протиударним водонепроникним крилатим тампоном п'ятого покоління "тампак"... Я його з того трагічного дня, коли обікрали редакцію, вперше бачив таким шелестливим весняним, розігрітим вітерцем. Щось мало велике у лісі здохнути.

Адже в нас тягнулася сорокаднівка трауру по газеті " Бойківський ЦПП", котра, довго не мучившись, відкинула ратиці, о! Газети хворіють, о! на скарлатину, сибірську язву, чуму, снід, страждають від запорів і проносів інформації, дихавиці брехні, на недостатність правди о, бо не тільки наша, але й інші "ЗМІ-юки", не встигнувши народитись, здихають, або помирають смертю хоробрих, від голоду, холоду і ще від того, що процвітає газета "Нью-Йорк Таймс"

Ми не могли на перших порах розчовпати за що нас так тяжко Бог покарав. Особливо - мене. Адже комп'ютер був мій, його для нашого малого Дановича переслала в паці від італьяноспагетті з батьківщини Данте сеньйора матуся-жінуся Єва. Мене, колишнього районного газетного крокодила, Іван Паньонка підкупив рожевою перспективою: розбагатіти на його приватній аеротично-рекламній газеті, обіцяючи виплачувати дивіденди і за користування комп'ютером.

Та не довго музика грала, недовго "ЦПП" молотив. Коли відзначало, чи вірніше, пропівало місто найбільше державне свято, місцеві компзлодії попрацювали на славу: котроїсь з трьох незалежних сакральних ночей, редакцію скастрували - потягли -комп'ютера з усім причандаллям, тільки крисодром залишили, то нас двоє працівників - головний редактор та його головний заступник - zostались коло розбитого вікна: двоокої сліпої вітчизняної електророзетки - без засобів для існування...

Осушивши перші сто грамів франконьяку, ми завели знову стару платівку.

-...видко, Бог нам відплатив за те, що ми насміхались з наших читачів, кожного номера друкуючи кулінарні поради, рекламу з продажу шуб, коштовних речей, броньованих дверей, євровікон, дорогих ковбас. Я вам казав, що то добром не

скінчиться. Не можна такого робити в час, коли в людей ледве на сіль до квасного молока нашкробується, - міркував углою я.

- При чому пута реклами? Ще раз кажу: крадіж з політичним умислом. Наш "ЦП" занадто боляче обмолочував снопи влади. Читав, що про нього пишуть? "Наступ провладдя на ЗМІ посилюється: в день найбільшого національного свята обікрали районну незалежну газету ..." "Гуси спасли Рим, а хто порятує наші ЗМІ?" "Не ціпом єдиним"

- Мені здається, що то хтось з партійних лідерчуків наслав на нас лихе за той заголовок "ПІДЕРИ Народної ПАРТІЇ № 10 ЙДУТЬ ВА-БАНК". Адже після того номера й поцупили компа. Політичні хакери хребти ЗМІ ламають, а не ті, що віруси запускають., - стояв на своєму Паньонка. - А що неправду ми написали? Всі лідери усіх ста партій підходять під цей заголовок. Кумпунтер, то є голова! Мені вчора дзвонила читачка і сказала знаєш що? Каже: "Пане Паньонка, добре зробили злодії, не будете більше у людей апетити роздмухувати дурнувачими ковбасними рекламами, ганьбити українську мову помилками"...

Що правда, то не гріх! Чого тільки була варта реклама: "Продаються трупи оцинковані. Ціна одного метра 12 гривень", га?... Скільки читачів зверталось до нас, щоб придбати ходовий товар, - хотів підсипати паприки голреду. - А підтекстівка під фотографією красунь-бойківчанок "КАРПАТСЬКІ МАВПИ" замість "МАВКИ", а у вітанні "дворогого чоловіка і ката з днем уродин щиро вітають дружина і діти", га? А "ДОРОГА МОЯ ГАДОСТЕ"...замість "радосте"... А оте замість "Споминаємо" на рік смерті Караника дали заголовок "Вважати не дійсним"

- Через те й вкрали, аби не глумився над бідним народом. Я не винен, винне італійське компютерча, котре щораз дозволяло собі глуми... А ви ще й заохочували...

- Та комп'ютер - дрібушки. Добре, що нас не вкрали, Данчику, і не відправили на той світ, друже. Хоча зара в моді журналісти без голів. Не тільки безголови. Такі, як ми. НЕ хнич. Ще так ніколи не було, аби хтось не поставив сто грамів. Та ближче до тіла... Ади... твоя подруга Оксана заходила... Таке витворяла в і тій спідниці-розлітайці... То світило з-під поли дефіцитне, таке смагляфе чудисько-стегно, аж мені поза шкіру мороз йшов. Згоріти! Ще трошка, я би був упав на підлогу, у нірвану, у ту... , ті застегновини-каньйон... амба-капут, Амінь!... Дорога - до інфаркту. Вона хтіла мене вивести зі себе Але я не з тих.... І потішила ось цим фугасом коньяку... - розтарабанився голред

- Яка Оксана!? Всі жінки світу - протяги.

- Ну, з Королівських Лук... Цабель. Знаєш, що вона хоче?

- Того, напевне, що всі гарні жінки...

- Вона запрошує нас завтра на банкет, де буде головний член меценатів з "Української хати". Ммм... Дебіл чи як його в хрена, з Франції...

-Девіл.

-Точно. Ти вже на дорозі. Ти ж у них друг сім'ї?

- Такий, як і ви. Був один раз. Писав замітку про героїку милосердних діянь Оксани. Вона ж все село одягла в гуманітарку, пустила з торбами місцевий промисловий магазин, що збанктутів через французькі гумлахи.

-А чого вона скільки разів вона заходила сюди в тій спідниці вольній новій, що не мала ні одного гудзика, а повно сексуальних протягів, що не одному скрутило б шию. Зводила тими смагами-стегнами і мене, підтопаного, з умарозуму. В неї не тіло - поема для тебе... Було?

-Було, я ж і вас кликав до кумпанії, нї? Було?

- Цабель просить бути на тім гумбалі, де вирішуватимуться великі гуманітарні проблеми драпіону. Старий "гльоб" згоден зафугувати в драпіон сорок тонн гуманітарної допомоги, аби тільки йому надали транспорт. Збирається в палаці щастя владний бомонд драпіону на чолі з Першим підером, ам сорі, лідером драпіону - Айном. Твоє завдання, Дане, форс-мажор: розписати, попозувати перед ними, забавити жінку того, Дубілефранце.. І основне - зробити на комп'ютер замовлення. Цабель впевнена, що ти справишся з завданням і що дід купить для нас "кумпутера"... Ми його вірш друкували? Було... Цабель взяла жмуток газет з тим його віршем - "Гльоб". Ти мене зрозумів? Якщо 40 тонн везиме гаманітарки, то комп'ютер важить пару кільо. Його можна із Фрації на плечах принести. Якщо ж тебе візьмуть з собою... А таке можливе, то привезеш цілий компютерний центр. Все залежить від твоєї завтрашньої поведінки...

- А ви чому не? Ви ж головний "ЦПП".

- А ти заступник головного "ЦППа!", - жартував Паньонка. - В тебе дані - дружина в Італії, за панібрата з Петраркою. Ти ближче до Європи, до валюти... Від тебе Європою тхне... Ти уже знайомий з ландшафтами Оксани. В тебе шанси, бо ти майже холостяк і в тебе вуса заплодилися і брови, як в Брежнева і ріст баскетбольний і краваток майеш фіру, і окуляри... Не возражай.- охопив настрій головного. - Не будемо сваритися.

- Йдім разом, пане Йване. Відколи моя Єваха "робит на бабі" в Італії, зо мною відбуваються дивні трафунки. Вам і мені ще мало неприємностей?

- Не вигойдуйся. Я мушу їхати, друже, в Бурштин. На рибу милосердники запрошують, кажуть: "Обікрали Паньонку, то буде допомогою Паньонці риба", - підморгнув, - а вдома справді нема раз в пельку що кинути. Бульба пісна горло дере і робить з сім'ї колорадських жуків... Труба зовьот. Ну, товста кишка. І в мене затонка кишка до французенок, друже, а живіт завеликий. То не рибу лапати - товстолобика, то треба мати картату краватку таку, як у тебе, на сто долярів і півметра, груди колесом, - вже працював мозок шефа на підвищеному вольтажі. - Смикнули-дьорнули! - підняв чарку.

Врешті він переконав, що доля вручає мені ключ від щастя... Належить мені тільки його вдаю повернути.

- Завтра на одинадцять тридцять манджай в палац щастячка, друже заміснику. Нап'єшся і наїсися, може, й чогось солодкого імпортного скуштуєш... В тебе діти не плачуть, лише пищать, може, надвір просяться...

Закінчилася "наполеонівські перемовини" домовленістю.

ХАМЛЕТ

Нализавшись коньяку, як Мартин мила, додому йшов, як по долинам і по взгор'ям. Ліві гуманітарні окуляри, котрих мені подарувала з півтора кілограма, п. Оксана Цабель, аби не дивитись паними очима людям в очі, кидали мене у лівий бік щораз...Психозой, курри в городі! та й вже!

Проте, мені ще вистарчило пам'яті, щоб повернути віддати честь пам'яті Євгена, що вже прописався на столі. У під'їзді будинку, де допивав життя Євген, світилася тільки одна тьмяна лампочка на другому поверсі, то я собі подумав, що саме тут небіжчик, "двері вліво"... Але я помилився. У цій квартирі справляли гульки молоді "бичари і тьолкі" і не хотіли визнавати жодних смертей і небіжчиків.

- То, напевне, етажом вище, - сказала височенна двометрова, геть замилована алкоголем, з зеленою чуприною, діваха в короткій картатій сукні, з-під якої вицибушувались тонкі коліна-поліна. - Там жив, блін, якийсь бомжара. Пішли к

нам! - В її очах, що поглядом стрибали по моєму обличчі, відливаючи зеленим, вловив хіть. І заспішив. Ще мені бракувало стовполазання. Хоча подумав: цікаво, як ця антена виглядає голою. По ній можна ковзатися, як по стовпові, на вершечку якого припнута пляшка горілки, що розігрують нині на всіляких фестинах...

Так, помешкання Покійника було поверхом вище, над квартирою, де зараз пінилося радощами життя. Євген лежав самотою в довгій, мов пенал, кімнаті-хрущобі, з підв'язаною якимсь "цукровим" шнурочком бородою. Під носом стирчали вуса у два боки, якби стрілки компаса. Йому на грудях сидів сибірської породи кіт і злісно світив зеленими очима, мурликаючи. Я трохи від такого видава наче й протверезів. Хотів зігнати котяру, але він зіщулився в клубок і і люто здивився на мене, то я облишив затію... Це той кіт, що був єдиним другом померлого. І жодної живої душі в квартирі, жодних меблів. Колись я питав у Гені чому в нього квартира-порожняк, то він відказав: "У мене меблеобязнь".

Євген лежав на якомусь тапчані, заклавши, навіщось ногу за ногу, взуті в домашні повстяні капці. По боках вирядженого стояли на стояках церковні лампи, що світили замість свічок, згладжуючи тони суворого життя цього невдахи, накритого від шиї аж до самих ступнів ніг дірватою тюллю. Ото маєш зразок щасливого майбуття, Курчмарцію... Тямкуй і запам'ятовуй, бо така-о халепа чекає кожного...

Я приклякнув, щоб помолитися за небіжчика, замовив слово у Всевишнього, щоб його приймили в Царство небесне, бо він усім своїм нужденним життям того заслужив, бо жив, якби то сказати, в Пеклі земнім. То не то, що я: всіляко викручувався з обіймів біди, а він все сприймав спокійно, як належне, богом дане, якого ні обійти, ні об'їхати... Тому й дочасно вийшов з шахрайської гри

Не знаю чи хтось почув, що я зайшов до квартири, чи тако збіглося, але в кімнатчині появилася жінка в патлатім светрі і чорній хустині, перев'язаній так, як ото зав'язують голодуючі срайкеси, що надає їм особливого шарму, в короткавій тіснуватій спідничині, з -під якої, холера, виглядали пампуляті круглі коліна, виопуклювались вгодовані стегна, що мене збило з "Отченашу" і понесло в гріховне... Вона сіла збоку на лавчину, виставивши на прилавок товарні колінця і трохи вище, і чекала поки я домовлюся з св. Петром про майбутня того, хто лежав на тапчані, спочиваючи вічним сном. Чомусь хотілося запитати в неї: "Почому ваші коліна?"

- Прийшов... То і слава богу, а вам дякувати, - сказала Дусь Іванович - Марія Іванівна - паспортиска ЖЕКу, яку отак прозивали, коли я став навпроти, щоб погладити осиротілого кота.

- Хай мурчик сидить, він дуже любив небіжчика, то його треба зрозуміти. Ми ніколи не хочемо розуміти братів наших менших...

Дусь Іванович супроти, того, що лежав посередині кімнати-пеналу, виглядала аж надто спокусливою, чи мені на "наполеонівську" голову так здавалося, але все оте співчуття до померлого, обернулося якоюсь диявольською забаганкою, прости та відпусти. Мої очі приклеїлися до туго збитого "сервіза" паспортистки і мозки запрацювали в протилежному напрямку, тягло на подвиг, хоч ти вмри! Що за мара? Пропало все, залишилися тільки коліна і стегна молодій жінки, що бундючилися у формі серця, яке малюють простреленим стрілою амура. Мені раптово потьмарилося в свідомості і я загорівся дідьчим вогнем до цієї жінки, яку хотілось тут же покласти на підлогу. І так таки сталося, таки я, здурівши остаточно і безпереворотно, дотягнувся спершу до колін Марії, які погладив,

сівши поряд з ними. Марія дивилася на мене великими співчутливими очима, якби на недоумковатого...

- Ти шо, чи не здурів?

-Треба дуріти поки мож, - мимрив я, ковзаючи поглядом по западинах і опуклостях піднесеного невідь ким такого ласого тіла, яке мені давно вже не впадало в око. - Видиш, він уже своє відлюбив... А ми такі гарні і здобні і там теж будемо, то чого собі шкодувати...

- Ти шо, здурів? - знову повторила Марія Іванівна, роблячи свої добрі очі, в кутиках яких теж заяскравіли люциферські іскринки. - Небіжчикк жжж...

Мої руки вже бадали її перса, прихилиючи до себе...

Марієчко чічко... Більше такої нагоди не... Я тебе... - і я всиломіць затулив її губи своїми розгарячелими, від коньяку...

- Ти зду-у-урів, хлопчику... - в голосі забриніли нотки теплоти і податливості...

Це додало мені впевненості.. Вона схопилася на ноги. Я теж. І щиро пригорнув до себе це бажане пухке тіло. Вона дещо опиралася, але спротив той меншав, а губи її стали м'якими і податливими, соковитими, такими, що кличуть у безодню сотворення гріха...

- Гріх... Данчику...

Але машина була заведена і відступу уже не могло бути. Я це відчував. Її тіло почало пашіти... У мене вселився рогатий і вимагав свого. Я люблю екстремальні обставини.

Я не памятаю, як далі розгорталися події, але те чого я волів, сталося. Просто тут, в в ногах покійника, на підлозі... Доведена до палахкотіння Марія здалася, тільки попросила замкнути вхідні двері... Звивалося від утіх її гнучке пружке тіло, очевидно, теж зголодніле. Пригадую тільки, що кіт зіскочив з грудей Євгена і страшно м'явкнувши, втік до кухні... Коли все скінчилося, я ненароком глипнув на покійника. І мені здавалося, що він привідкрив ліве око і підглядав за навіженістю живих, вус навіть сіпнувся...

Не встигли ми оговтатися від того, що сталося, як до помешкання зайшли три жінки, як зрозумів пізніше, Євгенова сестра з дочками. Вони почали припадати до грудей покійника, голосно плакати... Нявчав кіт... Якби хотів розповісти прийшлим, що тут щойно відбувалося

Я, довго не роздумуючи, виговорив тричі щоденну молитву і подався додому, залишивши Марію, яка заходилася розповідати приїжджим про Євгенову смерть. Вона подивилася на мене своїми добрими синіми очима, в котрих ще не погас вогонь від утіхи, як би благала прощення.

Психозой...

Психозой...В цьому я знову переконався уже зранку того гарного літнього дня, який як завжди почався з роботи унітазів, що встають завше першими і розпочинають свою спуско-налагоджувальну роботу, борше навіть, як ліфти. Тільки но я зскулив око. Я дер зі злості рота, бо не давав заснути рудий пес, що підгавкував своєму чорному товаришеві, котрий уже другу добу намагався згвалтувати маленьку миршаву, теж чорну, сучку. В того пса я викидав усі продовольчі запаси: побиті яблука .намагаючись йому заткати морду, вгомонити, адже він, скотина, не давав спокою тисячам людей, що мешкали в багатоквартирних хрущобах. То й рудий, що мав лише одне вухо стояче, а друге зів'яле напів, видко, імпотент, ревнував і, аби не дати ,, товаришеві своєї любки, гарчав, привертаючи увагу не тільки мене, а сотень інших зднервованих

психозом громадян, котрі метали в псів, - що потрапляло під руку. І в такий спосіб заважали своїм меншим братчикам оволодіти любимою психою. Одна пампулята перекупка навіть кричала на нього з балкона: "КиШ!!!". Один вар'ят, здурів хлоп! з рушниць бебехнув по псячим гурті, але то лише додало гайцу, до весільного кортежу під'єдналось ще кілька страждених і голодних, бо сук в нашій регіоні повідстрілювали і на десять собак-джентльменів припадала одна сука-дама. А того стрільця нервового через 15 хвилин здали міліції разом з незареєстрованою рушницею. Хіба ж то не психозой?

Посеред ночі сусідка приходила позичати "снотворного", бо не могла заснути, "кран протікає, капає на мозги", аби я йшов її його заперти, її чоловік Федя десь в сибірах допомагає матушці Росії з економічного болота виходити. Яби я не знав того вічного заробітчанина Федя, не допомагав йому пропивати заробітки, то напевне його "тараня", що світила голим пупцем з під халата, стала би жертвою "піднаполеоненого" Курчмарця, Тим паче, що він бачив, як до її погано зав'язаного пупчика, добігала вервечка чорних збудників - волосків.

То є чиста кара, дисгармонія з тими зарібками. Я мучуся без Євахи, що десь в Неаполі за мільйон лір догоджає бабі, сусідка -без Федусика, що догаджає Росіюсі, Федусикова Славуся, що шукає "снотворного" в Іванусика... Таким ось, розлученим зарібками, несть нині числа... Психозой...

І коли я вже перебував в обіймах сон-дрімоти, за стіною забуркотала вода у ванні... Це вже була ерекційна година, коли виховані "супруги" використовували їм дане природою протистояння тих вар'ятів нижчестоящих, котрі встають, як когути п'яти в межах 4 - 5-тої години ранку... Застінна уже немолода сім'я щодночі використовувала той дар природи, про що свідчило ванне джюркання-омивання після взаємноговикористання статевих органів...

На похмілля, спивши вранішньої роси, ще й розгвталися горобці...

Я відчував, що цей суботній літній день так само як кепсько починався, кепсько й закінчиться. Оте скавуління собаче, отой гаркотливий набридливий пес, оте в голові друшляків'я, що вже тягнеться декаду, ота смертельпригода... Отой опівнічний контрольний дзвінок з Неаполя... "Ту така темінь, я переживаю чи ти добрався додомцю". Прокляття мобільним телефонам! Вони роблять з нас дебільних людодфонів.

Ти, Курчмарцю, переймався таки відповідальним завданням від Паньонки, зустрічю з місцевим елітарієм, з реліктовим великим гуманітаріанцем сучасності д-ром В. Деволом - підчленом уряду в екзилі, членом усіх діаспорних українських громорганізацій, його молодую україно-французькою дружиною... той во.

В "РАЮ"

Завчасу, не маючи вже змоги себе увігнати в сон, прийнявши ванну, щоб трохи збадьорила, стягнула з-під очей мішки, а з голови викурила туманність наполеонівської Андромеди, пішов у напрямку того палацу Щастя пішки, водначас шукаючи щастя і для себе, оскільки у кишенях свистали і пасати... Спершу дрипцвяв, роззираючись по обидях боках вулиць Дмитрополита, Дмитрофорній, Архірейській: прохмелитись. Але зовсім не клювало. Тільки пси підливали дерева, яким бракувало вологи.

Тоді перейшов на дотичну вулицю, засмічену примітивними кнайпами, що росли, мов буряни на купі гною, - Тупикову, що її прозивали Пияцькою, вулицею Хитайців Цюнь-цюнь, П'янорізів, ім. Білої Пані... Цією вулицею порядні люди соромились хитатись. Виглядало, що на цій вуличці було більше кнайп, як

будинків. Тупикова починалася сучасним шинком нового відкритого незагазованого типу "Пекло", розквітала усміхненими рожами "Чистилища" і закінчувалася шинком СВ (продрентілим спальним вагоном) закритого типу, що офіційно називається "Рай", а далі впиралася зеленим хвостом у огорожу Старого кладовища "Фатерлянд". Отож, хто починав свій похід вулицею пияцьких закладів з "Пекла", проходив через "Чистилище" закінчував її в "Раю", а хто починав з "Раю" завершував шлях у "Пеклі". І той і той все одно опинялися в тупику! Хоча, правду мовлячи, то вже було однаково для мандрівників. Крайнощі сходяться.

В "Раю", куди зайшов хлисьнути "в кредит" похміллярського, найдешевшого пива "Огер", (браво! мій знайомий артист-гітарист Ерік Бовдуар, лауреат конкурсу "Червона рута", котрий поміняв руту на горілчану валюту, розумів культуртрегера, яким я себе вважаю глибоко в серці, в скрутні дні виручав, відпускаючи на бороду), У "Раю" сиділи два бадьорики. Для них цей "Рай" уже, безперечно, був чистилищем. Куми, уже добряче відмокши у відбілювачі душі і тіла, співали на манер пісні "Єх, жабо, жабо..":

- Єх, сало, сало! Треба їсти, щоб стирчало, треба їсти, щоб стирчало і у носі не свистало.

- Куме, жиймо! - завершивши співання, підняв склянку неголений здоровань.

- Бігме, не хочу! - вислинив бородатий грубцан. - Ади, йшов їм у "Просвіту"...

- Ти може, не хочеш, гадаєш, за гроші, а надурняка ще, а тогди йди собі у свою "просвіту", ти думаєш там просвітленіє тобі настане... Якби й так! Ту просвіта!

- Ніяк не хочу! Кілько мож... Одна калина під вікном, уся родина під столом... - затягнув нової

- Шляк трафив. Ще лише одинадцята година, а вже нема з ким віпити. Гей, ти, золотко вусате, ходи сюда... - Це він покликав мене. - Розділи радість прищестя суботи. Який файний день! Такий буває лише раз на тиждень. Ходи. Дибцю-дибцю.

О Психозойська еро, О Стаканюрський період...

Маючи попереду ще повну чашу часу, всередині сто дідьків, що на вили настролювали кишки, я не протестував. Я не гоноровий. Тепер я одинак безкомп'ютерний, що живу під італійським протекторатом. В карти нема з ким грати.

- Давай посуду. Бачу по тобі: труби киплять. Я людське горе завжди рад розділити, особливо Алкогольне. Шофер Заячковський, - подав руку для знайомства.

- Газетяр Курчмарцій.

- О, як в трафив: в десятку! Мені треба якраз газ провести до літньої кухні. І котел...

- Я не той... Я - не газувик.

- Яка різниця, - не дав викінчити фразу, - аби добрий зварщик. Жиймо!...

Кум його, що не хотів "жити", спробував встати. І таки встав. Щоправда, ним "шатало", хоч і вітру поривчастого не малося в цій шіпці, загнаній під залізний дах і обшальованій з трьох боків теж грубезною бляхою. Тут колись був павільйон по заготівлі мокулатури, тепер - п'яндиг. П'яний приперся до дубколоди, на якій сидів, стулив вустонька, як сом, але йти не пускався. Коли я глянув на нього поки друг шукав мені гіперзакуску - картопляні гіблівки, він заворушив тими грубими губами, як ото конина, що хрумкає буряки: - Ади, йшов їм в "Просвіту"...

- Як не хочеш "жити", то йди, куме, на цвинтар та й повіси на галузі.
- Заара пі-іі. На й сі встоо ю. - хитався чоловік, але не падав. - А кілько то забере чіі-су.

Як дойдеш, так і будеш!

-Горілка найкраще кишені і гаманці чистить. Най сі сховає "Трайд".

- Най буде

- О видиш! Ти людина. І морда в тебе єдина... Крива

Я знову зиркнув на бородатого і п'яного, бо ми шкода було того широкоплечого відземка. Він уже нічого не говорив, лиш заворухав знову губищами, якби хотів за ними щось вишпотрати, і продовжував вібрувати.

- Може, поможемо панові? - шкода мені стало губатого хитайця.

- Ніззя. Ти видиш, що то вікапаний інтелігент. Інтелігентів не можна трогати в таким стані. Впаде. Захрапить і всьо - позор. А так трохи повібрує, набере обертів і піде сам. Я його культурні звички добре знаю. Він, вихований, собі не дозволить де-небудь. Хіба на природі Кілько на той цвинтар йти... Дійде і спочине. Жиймо!

"Е, братику-добрику, то й у мене зара почнуть коліна гнутися в різні боки..."
-подумав я. І почав віддякуватися, пам'ятаючи про те, що цілий день треба буде "жити"...

- Всьо! останній раз, бо ми проводимо іспитанія газопроводу, то пахне діло зривом... - почав я викручуватися.

- Раз зривом , то дивисі не зірвисі... Я можу зара півміста споїти. Моя Магдональда гуманітаркою тургує Поїхали на пшеки, три дні - вже знов тисячі дві є. Грошей кугути не клюють, на мішку гуманітарки має 250 гривнів... чистої наварушки. Я лише нині п'ю, бо завтра вже не мож. Позавтру їхати на Польщу. Давай за Магдольду мою. Жиймо!

- О, моя цицьочка прийшла! - заплескав у долоні Заячковський, побачивши за пару метрів від "Раю" похмуру жінку. -Хотці, хотці, Магдуню. Ласкаво просимо до "Рай"...

"Нічо собі цицьочка, - подумалося мені, коли придивився до жінки, якої, по суті, з-за моря-грудей мало що видко було."

- Ти, анкоголіку! Ще худоба не пила, а ти вже готовий... - вивернула вереском з-за губи.

-Магдусько, Магдусенько, що ти кажеш.. Я лише той... Поредні люди вже по фосах лежыт. Від польської вудки у мене черво застучало..

- Замкни писок. Ану, додому!

- Вже, вже... Зара...

Я на цих радощах, аби не заробити від Магди по вухах, подякував кумові за запричастя і рушив.. Кум Губатий стояв біля кнайпи і продовжував вібрувати, щось наче розмазуючи, наче комусь глумлячись, ворущачи товстими губами.

Я йшов уже впевненіше. В голові злегенька закурилося, усілякі роздуми розятрувалися. Що то є "швидка допомога", що то є воля, свобода, братерство... Колись, за совдепії, отого вібратора губатого вже запроторили б до витверезника, а нині валяйся де тобі заманеться і нічо...

РЕМАРКА № 1

Дочекалися нарешті, ковтнули волі, вплили у цивілізований світ. Європа ринула до нас в гості! Без меча! Вчити уму-розуму, вчити жити, вчити цивілізації

Наш поїзд мчить у Європу на всіх швидкостях, європейські потяги чмихають в Україну. Ми обіймаємося з Європою, завмираючи в фуршетних обіймах. Дещо

трудно, правда, із перестановкою алкогольних вагонів, бо вони на Заході вузчі, особливо, -закусочні, а в нас дещо ширші, більш витривалі, набагато дешевші. Але їх перестановки зовсім не на заваді братання, пізнання Європи глибинної, суттєвої, котра відкривається нароствір при високоградусних обіймах.

Треба гроші! Багато гроші! Тому прагнеться і найвідсталішому встроїтися в міжнародне товариство, на євробаль, хоч який, хоч на скоротечну бенкетівку, хоч би блядоводом.

Усім чогось хочеться. Дуже хочеться! Хочеться виглядати хоч трішки європейцем, хоч крапельночку й собі урвати тої Європи. Та вся біда в тім, що не всім це вдається, не всі мають доступ до Європи, хоч живуть на ній. Тож шукають всіх можливих шляхів доступитися до неї.

Одним і з євроsegmentів, на якому промишляє певна частина співвітчизників є гуманітарний segment і все, що з ним пов'язано. В Україну всілякими шляхами ринула гуманітарка, що стала ... для багатьох не лише підпорою в кривому житті, але й способом збагачення.

Тому і в нашому окремо взятому гірському Ах драпіоні Бойківщини теж зчинився гуманітаріанський рейвах. Теж сюди потрапляла видимими і невидимими шляхами гуманітарка. І теж були люди, котрі бажали долучитися до процесу євро. Через посередництво гуманітаріанів, причетних до Ах драпіону діаспорейців, колишніх співвітчизників зокрема. Узявся допомагати ахівцям уродженець цих країв Василько Девіл, що проживав у Франції і мав за подругу п. Наталі з с. Королівських Лук. Побувавши в Карпатах, пан Девіл зрозумів, що до їх цілющого повітря підходять французькі цілющі ліки, які в спільности дають зугарний лікувальний ефект.

Фаміліянтка Наталі, Оксана Цабель, вже притягла з далекого зарубіжжя фуру гуманітарки: купу медпрепаратів від усіх можливих і неможливих в Україні хворіб, три паки окулярів, штирнацять міхів колготок і трусиків, штири міхи шкарпеток, три міховища штанів (не рахуючи до краю запісяних), зачатого фразука гвінейського походження. Хіба що СНІДу не привезла! Тому враз з сором'язливої сільської молодички стала славною панею, милосердною сестрою, такою собі матір'ю Терезою локального значення. Тільки молодою і красивою. З брівками, до яких можна порізатися, з щічками, налитими здоров'ям, з персами, як субтропічні персики, зі станом Афродіти, ногами Айфройдидистки -дебелими, що саме заходили в моду. Такій у Франції круті французики не те, що віддавали старе лахміття, але й з себе стягали останню сорочку, аби прозвучати благодійним перед такою ось крутизанкою-крутифісткою!

Помешкання її стало капличкою, куди знеможені йшли просити ліки, та молити Бога, щоб дарував здоров'я власниці, яка дарувала здоров'я їм, нещасним -куцоногим, безчеревим, череватим. Декотрим хирлякам достатньо було глипнути кілька раз на цю молодичку-гуманітаріанку, як без ліків вихирлякувались із капарного становища. Але цього Оксані було замало. Їй бажалося почестей, знайомств з видатнюгами, їй хотілось розповідати про Париж, про те, скількох доходяг з доброго серця підняла на ноги, порозпатякувати на теми хвороб сучасності і зокрема, і взагалі похвалитись у цій справі знаннями, порозмахувати модельними ногами. Словом, - європейського розмаху.

Про чудасійні гуманітарні ліки від Цабель розходилися чутки всією округою, ними зацікавилися й достойні люди, що мали справу з медициною, то не проти були підзаробити на наївності простодушної жінки. Через паню Ірену -завідувачку місцевим ЗАГСом, з якою зазнайомилася Оксана під час одруження, (розписки), завдавши фест-фест подарунок завщастями, щоб та

достроково зареєструвала шлюб з її любком - найгарнішим хлопцем Королівських Лук, котрого сільські відданиці намагалися видерти з її цупких обіймів, не гребуючи найпідступнішими методами. Опісля весілля, повсякчас підтримуючи зв'язки з п. Іреною шляхом постачання їй молока, сметани, яєць.

Здоров'я пані Ірен останнім часом, завдячуючи посаді і виконанню функцій совітського громадського атеїстичного попа протягом 25 літ, не могло не підупасти, не дати ускладнення, бо то жилося по-панськи й за безковбасних часів, та то їлося і пилося, і моглося, холера ясна! Що не весілля, то гуль-гулі і пакет на прощання не порожній. Совітський безбог не забороняв ні пити, ні їсти до відвалу, не вів обліку гріхопадіння. Віра була одна - безбожництво. То всі йшли через санпропускник загсу, через шлюбне благословення п. Ірени. Як і шлюбвідступники, котрі рвали узи Гіменея, коли щось не в'язалося в житті подружньому. А за все на світі, сину, треба платити найзолотішою монетою - здоров'ям. Та, здається, пані цій сам дідько діти і колиску життя вихитував. Поки не втомився. То й почали паню, що розрослася, як столиця держави, поволеньки обсідати різношерстні болячки. Прискіпалися і до печінки, і до серця, і до нирок, і до підшлункової, і до кишківника, і до... До чого тільки не чіплялися, як в молодості чоловіки. Так бо й е! До людини повсякчасно хтось чи щось причіплюється, пригачковується, навішується, проситься в гості..

Треба було рятуватися від тої моровиці, а ліки пощезали з вітчизняних лікарень, аптек, що й по великому благу дістати їх неможливо і дуже дорого. А тут таке щастя...

Обіцяв приїхати пан Девіл в розпал літа-літєчка, щоб відпочити в рідній стороні, Карпатами помандрувати, переконатися, що його виклянчування медикаментів для бідної колонії Рашен пішло за направленням, безкоштовно, для порятунку знедолених. Земляків, що тяжко вставали з колін ось уже кілька років і не могли ніяк випрямитися. Не могла ж Оксана вдарити лицем в багно, адже її так гарненько приймали в Франції, догоджали, знайомили з видатними діаспорейцями. А її червона спідниця -розлітайка, без жодного гудзика, з-під якої рвалися вогняними кіньми стегна, навіть французи, яких не дуже здивуєш такими відвертостями, оскільки тут тих відвертостей повнезно, з цілого світу, не могли повз неї проходити спокійненько, в тій жінці чорт чи бог, заховав шматок таємниці, яку жадалось кожному чоловікові розкрити власноручн. "Ви вроджені для Франції, Оксаночко! - неоднораз нагадував Цабель Девіл, -де ви в чорта в тих Луках такої поведенції навчилися, Весь Париж схиляється до ваших ніг! Ви найкраща жінка України!" -

Відповідно, як виявилось, підбиралося й товариство, француваті їдала і питива. Можливо, останні й відіграли головну ролю в цій фрагмент-містерії. Нинічко з українськими закусоніями туго, не те щоб замахуватися на французькі. Фактор шлунка багато важить. Шлункові відносини є первинними, пріоритетними, а тому дуже загострені і болісні, і вкрай негативно впливають на суспільно-політичні стосунки, в тому числі й міжнародні, призводять до виразки відносин.

Нам залишається тільки опублікувати звіт Курчімарція, щоб переконатись у сказаному. Випиванка-забава мала остаточно з'ясувати всі подробиці завозу великої кількості гуманітарки у окремо взятий драпіон. До 40 тонн.

Зустріч-прийом мала відбутися неподалік території, звідки в місті починалася дорога, що веде до Бога під двері - з-під Старого цвинтаря. Не тому, щоб близько було після фіналу нести напівмертву клієнтерію бенкетівки, а тому, що тут, біля кладовища, розташовувалась шлюбконтора, де Цвинтар нагадував про остаточну мету життя, майбутньому чоловікові про недовговічність шлюбного життя, застерігав, гейби о тім, що не треба лупцювати дружини, укорочувати їй віка, а дружині, - що не слід завчасно заганяти качалкою (український музично-драматичний інструмент сімейного ансамблю) в могилу судженого, а помірно, згідно з графіком вигризати одне одному печінки. Зліва, через вулицю від палацу Щастя, стояв і час від часу видавав на-гора громадян-немовлятпологовий будинок. Там періодично верещали або породіллі, або новоприбулі у відрядження на цей світ, або щасливі тати, діди баби, що зазирали з тополь, чи інших ще австрійських дерев в шпарку, як йде процес видобування дітей, і пили. Один іноземець, казав що "то єст не роддом, а мечеть" і часу від часу на вежі-дереві кричать мудодзвони (муедзини), сповіщаючи світу новину про прихід ще одного мудодз ..., ам сорі, генія-месії вивершувати світ щастям, ну, дах робити над планетою з цього матеріалу, щоб життя людське не протікало, щоб людям не текло за обшивку...

Отож, на куцім клаптику землі сусідили три найголовніші заклади людського життя: народження, любові-одруження і смерті.

І в цім нема якоїсь логічної задумки жителів міста. Так сі стало! - як кажуть бойки. Спонтанно, незалежно від простих чи кривих смертних, від вищих сил. Владних!

Найпереконливішим фактором обрання палацу щастя для зустрічі дорогого гостя могло бути й те, що цього суботнього дня кількоро пар молодят тут витирали ноги об рушничок щастя і дещицю на тім рушничку залишали для завпалацом п. Ірені, що могло бути вдало використане як додатков резерви за міжнародним столом.

НАХ ЦВИНТАРВЕСЕЛИЙ

Гість спізнювався, я позіхав. Поки дефіляда ще дозріла, вирішив піти трохи розважити небіжчиків, поспілкуватися з ними., прогулятися цвинтарем, де світ набирає інших обрисів, кольорів, та змісту, відчути як тут людину закачує. Раджу всім час від часу бувати на кладовищі, якщо вихочете сповна відчути кайф від гамбургера Життя. Це фесто збадьорує, як холодний душ, як наркотик! Кого як.

День був м'який і теплий, його можна було взяти в руки, помацати, відчути його пругке і пульсуюче звабне, повне духмяності і руху. Сонця налилося по самі вінця виднокола. Воно не вміщувалося навіть під гостороокими короткими спідничками дівочок, що збиралися махнути на річку, котра тут, недалеко, билася срібним тілом величюзної рибини до підніжжя Карпат.

Цвинтар геть зашився зелентравами, що вкривали плащаницями скуцюрублені горбки могил, розщвалюх склепів, залишків розпластаних хрестів, що начебто тут засмагали, відбивався від дна голубих небес могутніми кронами потужних дерев. Поперед тебе схилом вгору стелилися румовища-занедбайлища поселення людських останків. По всьому було видко, що наш час надто бистроногий, що ми немаємо коли звертати уваги на те, що під ногами, в землі, на те, що колись теж бігало, поспішало на побачення, до чорта в зуби, гелготало, кляло, сварилося, нервувало, психоспазмилло і ще біс його зна що виробляло. А бач! Залетіло сюди: в тупик, під шкіру землі і юж Параню по коханню. Звідтоді плигнуло в Лету

якихось 60 літ, а їх , як тільки відспівали "Вічную пам'ять", забули курда беля! Затолочили в часі!. Ой і коротка ж в людей пам'ять! Коротша, як спідниці сучасних дівочок, під які заглядає вічне Сонце. Мода на діти, пироги, авта, могили, на спідниці... На все свій час!? Може...

Вітер куйовдить-бавить розлогі чуприни цвинтарних дерев - вічних жителів, яким на все нашелестіти, все мають тамечки, де ви й подумали. Здіймати вітер, вентилювати що живих, що мертвих їм однаковісінько. Ади, три соснищі корінням гусеницями розчавили склеп зовсім, напевно, з мізків покійника виросли такі буйні та мудрі, чи не найвищі на всю округу. І як тільки вони громів-блискавиць не бояться.

В ополі старої могили з червоного граніту-фальшивки тільки опасистих, в три обхвати дуб дубіл чи дебіл, що висмоктав геть усе з того хто під ними спочив (-ла) вічним і безпробудним. Очевидь це - дубиха-дебілка, надто вже розлога, фігурова, хтива і пихата. Дуби взагалі пихаті. Навіть ті, що поміж людей. Видубцяні.

Скривлена чорна паща напівзруйнованого склепу і жодного тобі в ній зуба.. Не зазирає у ротові могильні порожнини, ти ж бо - не дантист сьомого дня...

Горбики, горбки... Очевидь, горбатих зробків або череватих повітових начальників, що мали горби спереду. Не розбереш, бо дехто в гробі перевернувся, ні?

Ой і погуляли тутай мародери усіх часів і місцевих народів-вовкулаків, що між собою схожі: як і ті, що чистили від людобруду піраміди єгипетських фараонів... А ти б хотів бути фараоном чи фараоншею? Лише камінь пірамід пройшов випробування часом, ні? Заткай свою пащеньку-затканицю, ади, он тою кришкою од могили, що валяється під ногами мурашок як вічевий їх майдан

Оддалік розпластаний хрест, з розкинутими порохнявими руками, кинутий у виямок стежки, у болото. Не ставай, обійди. Та хіба всі хрести в житті обійдеш? І тебе розтопчуть, кинутого в калабаню. А хіба моя душа іще не розтоптана? Розтоптана, як тісний капець великою ногою... Не звізди багато, йдемо далі!

На стирчак хрестика з металевих трубок настромлена голова пластмасової ляльки, у зеленватім, мертвотоного кольору, волоссі, виряченими очима, якби кричить: що ви виродки оце робите з цвинтарем, ашу ать! Де ви такого навчилися, адже границі країни дотепер були закриті на кулемети, варвари!

Запалися щоки в цвинтарища. Постарів, перекособочився геть! Лише при вході попри головну алею, кількоро склепиків та родинних гробівців тих далеких часів, сяк так затулених затканицями-левячими мордами на металевих кільцях, оброслих мохом, крізь який сиплеться спорохнявілий бетон, а написи позлизувані Часом, а котрі не піддалися його гвалтуванню, ті побили нехристи. І на кладовищі, видко з усього, кращі місця під заселення було віддано кращим у житті.. Та й їх не пощадив час, минулися і вельможам хрумкі паляниці... Зрівняйлівка вийшла, з пролетаріатом, відтак і з землею.

Не шукай тут щастя Курчімарцію, бо його тут ніхто не губив, тут тільки загублені кимось життя. Бери приклад з он тих хлопчаків бахурів, що забивають голи, тренуюються на могилах грати в футбол. Кому вони забивають ті голи, бігаючи по мертвих? Собі забивають і суспільству, і тобі також. Повну торбу набили. За ворота юним футболістам два оцупки з пам'ятників могильних: один - висічений у профіль образ Матері Божої, другий - розіпнутий Ісус Христос, а позаду на воротах стоїть білявий ангел з протертими, побитими крильми

(очевидно, ті крила стер, переправляючи звідсіть душі померлих на Небеса). У Італії, як писала Євоха, ангели живуть на даху, а в нас, бач, у болоті. Європа, вона і на даху ангельська...

Нижче, у лівім закуті, пасуться корови, на могилці лежить тельбухата захалачено-розхалачена жінчище, наче ще й жива, бо з рота пускає бульки і храп - відпочиває від трудів щоденних, пасучи тут худібку. Корови, здається, скубуть проросле зелене волосся покійників, не травичку. З того волосся корови вироблять в собі молочко і мясо з них буде. І буде сипатися з уст тих, хто тоє питиме і гаматиме, сміх. Йогурт від небіжчиків, фарш від покійничків... Психозайка!

Бо то смішне справді, курда беля! Худобу тут підпасають, видать, з отих чвораків-склепів, що поряд з цвинтарищем будують дво- триповерхове кладовище живих трупів. Ті "могилли-вілли з вікнами до сонця" надто розкішні, з білої цегли, декотрі обшальовані євровагонкою, з балюстрадами, бльведерами, майданчиками для вигулу запяндичених, садами, стрімкими дахами, покритими кольоровою металчерепицею, сторожовими псами, та автами. Ая, що більші будинки гепалять, тим менші могили роблять, не вистарчає на останні будматеріалів... Все одно і вам, шановні трупи бігаючі, справлять костюм із соснових дощинок... Не надо перевтомлюватись!

Пішли звідси, Курчімарцію, не суши бивні, не лякай худобу, бо ти без водясика розімієш, то хто за тебе на больдерєро бухатиме, французенку розбавлятиме? Пішли, бо ще оту надгробну сплячу бабегу згвалтуєш чого доброго, то будеш гратами забезпечений точно дочасно. Не шукай стричка! Хай небіжчики теж вигрівуються на сонечку, хай.

Та хіба мені сонця шкода? Воно ж безплатно гріє, пішли!

ХИЖИНА ДЯДІРЕН

...Цвинтарні мухи заздалегідь довідалися про банкет, уже встигли зняти пробу з потужно заладованого стола, накритого в шлюбній дзеркально-рожевій салі, а пан французик з почтом запізнювався. Достоприсстойні члени і членкині зустрічі почали тривожитися, чи не зірветься бува з гачка уже наживлена пиятика-акула, смачно поглядаючи у бік стола-багатоніжки, на якому цвіло і буяло, ряхтіло, пахтіло, набивалось в носи. Взагалі на тому смачнодромі бракувало хіба що риби в пенюарі. Такі столи нині занесені в Червону книгу, бо рідкісні.

Нарешті ворона "Волга" з білим оскалом пащі блиснула натертими до лиску боками і зупинилась перед сходами палацу... Дорогеньким гостінькам хотілось кричати "Г-ур-рра!", підкидати вгору чепчики бюстгальтерів та інші вироби корсетної гуманітарної групи, творити бурхливі оплески, щоб тільки засвідчити свою відданість Європі взагалі і панові Василькові Девілу зокрема.

Музики, яких притримали, вкраяли витончено українського марша : гнучкого і барвистого. Здавалося, крикнув Овлур за рікою, заіржали коні за Сулою, козаченьки понад горою ярмом-долиною йдуть, харлаканесуть...

Сходами підіймалися пан Василь Девіл, його подруга пані Наталі, найближче оточення: ініціаторка приємностей для заграничників пані О. Цабель, пан А. Лік. Фельдшермалов поозад, охоронителі.

Перехоплювало дих. Хмари збилися з ритму, а сонце спинилось на хвильку, аби зиркнути, кого то так марсельєзно вітають, дерева припинили колисанку, і навіть півень на подвір'ї сусіднього будинку, де доживали віку пенсіонери СРСР, зіскочив з перестраханой курки, завмер, прийняв стійку струнко, забувши подякувати подрузі своїй за солодку послугу. Тільки громадський, невихований

старий паралізований, беззубий ватерклозет рипів невдоволено. Здається, дверима, згадуючи свою комуністичну юність...

"Квіти. Цюлюмбасія цюлюмбасів" - зиркнула в сцені й ведуча інтриги-вечора п. Настенька Прозерпіна.

Завмер і Курчмарцієй. Його охопив жах і остовпіннячко: його цьомкнули французькі вусточки п. Наталі, дмухнувши в груди паризькими духами, що він мало з копит не звалився. Сего добродія ніколи не стрічали безкоштовно з музикою. Хіба тоді, коли йшов на весілля, то музики пантрували, аби вдерти лаха за три колінця маршу - трійку чи п'ятірку ... Цікаво, яке то відчуття трясє чоловіком, коли йому безкоштовно, з поваги грають. Мене тільки грають на роботі, в побуті і, ей-же-ей, мене телепас, то про що говорити, коли тобі грають і ти чуєш, бо трапляється, що тобі грають, ти присутній, але ти того грання вже не відчуваєш ніяк, як і радощів од квітів, які для тебе принесли і тебе ними обклали. А ще коли тобі грають задарма, пестливо-услесливо зазираючи в очі - це, напевно, сто кг задоволення тисне на серце! Чому то так є: одним грають, а інших тільки грають і в хвіст і в гриву, в пух і прах! Одним доля підносить троянди, іншим - дулі з маком.

Треба, очевидно, самому уміти робити життя музичним, такою собі музичною фугою, а не класною фігнею. Треба бути славним великим або славним малим, значущим. Якщо незначущим, то принаймні уміти вдавати значущого, отже треба бути наглючком. І тоді тобі гратимуть, тебе поїтимуть, пригощатимуть трояндами, хабарями, а не фігами з маком, і ти тоді гратимеш інших куди тобі заманеться. Так бо й є! Бідному грають лише по дорозі на цвинтар і несуть вінки від профспілкової організації. І то далеко не кожному.

Поки Курчмарцієй приміряв своє життя до життя грайливих людей, то вже надійшла черга тиснути гостінкам ручки. А дамам - іще й цілувати. Маїти обличчя усмішкою, очі зволожувати ласкавістю... Усих цих викрутів високих етик-естетик Курчі вчиняти природньо не умів, бо позаду нього бовванів Центр Європи перед порогом з гумовими чобітьми, він боявся обслинити випампушені ручки, то дозволив собі тільки потиснути дорогі руки, ізгвалтувати власну твар, щоб та хоч трохи перекивилась у вподобі посміху. Він, як зашкірився до медам Наталі, та мало не скрикнула, не впала в обморок. Вельми! Вельми сконтужені (пардон, вражені приємно), раді вас задушити (обняти) в теплих обіймах, прихилити вам розпеченого національного шкварка (напевне - сонця) і вельми, вельми... Наші люди що вміють, то вміють ручку золотити, а от цілувати ручки молодші не навчені, в сср.. - інша справа, бо це виховувалось-прищемлювалось віками... Та й якщо виходити з засад гігієни, поглядів санепідемстанції, то цілувати незнайомі, чужі руки можна не тільки нежить схопити, мільйони бактерій переманути до себе, але й алергію до життя..

Пахло злісними "непонятними" духами, одеколонами, шампунями, дезодорантами, благородним кавово-коньячним перегаром. І тільки трошки домашнім затишком, бо той домзатишок, то теж дефіцитний дефіцит. То лише збоку, з балкона коли дивитися, то в домах затишок, а коли відкрити двері того затишку, то він хутенько вивірюється навіть з найзаконопатнішого помешкання. Філософія буття!

Бюстгалтерія яка в наших жінок!

А що, гуманітарна..

Хотілось співати "Ах, літо, щасливих днів було без ліку..." або "...файні люди файних знають, файні файних в гриву грають...файні файних закладають і від

файних потерпають", або " лине з серця, як з відерця...ніжний шепіт, душі трепіт, гоп".

Тим часом тамада Настуся Прозерпіна, в польській революційній камізельці, схожій на "Францію на барикадах" в якісь позаіноземній блискучосрібній закарученій лаками зачішці "кобила-хвіст-2000", відрекомендувала гостям гостей, зустрічаючих, що збились, ніяковіючи, в отарку під стіною.

- Пан доктор Василько Девіл... Член ордена Великих націоналістів, член ліги комбатантів Франції, міжнародної ліги меценатів, колишній підчлен Українського уряду в екзилі, член редколегії часопису "Свобода", УВО, СКУВО, ТУВО, ТОВО, пластун австралійський, плазун американський, фермер бретанійський...

- Пан Айн Василь Маколайович - член проводу партії демократів обрізаних, обранець.... бувший рухувець, перший керівник нашого Ах драпіону. Член центрального газопроводу...перепрошую, проводу УМ

- Цвайпан Ярослав - його заступник, депутат... член Руху ху

- Пан Драй - заступник пригнічених і нечестивих... член... Руху Ко

Членувала ведуча, низько кланяючись кожному.

- Пан Камазюкінд! Керівник управління стратегічного транспорту, Дійсний член товариства автолюбителів членовозів автокефалістів...

- Пані....Турберкульзова, член сухозьянок, хуюзьянок, фу, яке сузузьянок, пробачте, заплунталася я...

- Пан Фебруарів! Член АНУ, член ТПРУ, почесний член АГОВ, товариства сліпих, глухонімих, афганів-чорнобіяків.

- Пан Давилович, що Мазилович... Пан Хамилович... Член ендепе

- Самі члени! - виполошив з свого незачиненого рота Подертюх, колишній член колективу психбудинку. - Йой, я вмерла, тупаку!

Цікаво, що всі зустрічалники були в окулярах. Хто в звичайних, доступних, хто в таких, що збільшували вилуплювали їхні добрі очі, або, навпаки, зменшували, викривлювали в стилі аля японка мати країна вопіючого сонця і тих, на кого оглядали; хто в сонцезахисних; хто в душезахисних, "очковтірательних", але всі - душероздирательних... Якщо на хаяву, можна почепити на носа для солідності, хоч що, аби тільки виглядати, інтелігентно... По секрету: напередодні ся компанія окулярилась в Оксани Цабель, що привезла їх з Франції як гуманітарку, - зібрані в Парижі і його докільлю "Лондоном Парижовичем" для допомоги короткозорій Україні, щоб підлікувала зір, бачила, куди йти до щастя, сонячних висот, стала далекоглядною.

- Всяка річ є дуже гарна, як вуна гуманітарна. Бо то за так! - твердив соцзабезник п. Фебруарів, коли йшлося про гуманітарку. - А він буде роздавати нині гаманітарку? Щось не віддуваються багажники.

- Сплюнь, бо сполошиш, а такі птахи екзота, вони рідко до нас прилітають ... Буде! Але в кінці кінців. Мовч!

Запрошені тушувались перед парижанином, мекали, бекали, тюпцялися, перевалювалися з ноги на ногу. Крім уже відрекомендованих пани Губатий, Прищуватий Турберкульзова, Подертюх, Фебруарів, Кирило кир Коритник... Одно слово - принадні люди, керівні кити! Акули! Хижаки!. І кілька карасиків, навіть не в сметані, то про них нічого й розводиться, вони йдуть під грифом "та інші". Для значущості, для помпи, для створення рожевого туману поваги до заальпійського гостя, його меценатської діяльності, заколуарники...

Вісь зустрічі п. Д-р Девіл був приємно (йой, як тут багато "приємно") здивований і оздобами центральної салі палацу, офранцуженованої. Рожевощокі

стіни, драповані шовком, подекуди майстерно змережані дерев'яною різьбою сцен кохання та подружньої вірності, дзеркала, кришталь сопластик люстр, смарагдові напівм'які стільці, канделябри, багатством фарширований стіл, де золотом сяяли голівки і плечики шампанських вин, барвисті живі квіти, між якими переважали білі і рожеві троянди, вишивані серветки - усе тягнулося тут до Парижа, - столиці світової культури.

Париж завжди Париж! Тому й тягнуться до нього. А Африка, вона й в Парижі Лумумба!

У країні-розгардіяжі, руїні-цвинтарищі тоталітаризму такий пійло-пейзаж в оздобі вишуканого інтиму-затишку натрапити, то це, як у пустелі на оазу. "Правда!" - стиха промимрив пан Девіл. - Уся країна закосичена могилами та хрестами, де ліси безмежні вбиральні, а поза ними - смітники, бетонні звалища міст та сіл... Шляхи споруджені з калюж та вибоїн, де на доляр дивляться, як на Папу Римського, де життя побудоване з анекдотів та некрологів, де алкоголь став релігією, алкшаші є окрасою нації, дебіли виступають в ролі пророків, де мудрецам грош ціна, де злодії вийшли в люди, а люди пішли в олігархи і заправляють державою, де Україна для українців, а все решта українське для чужинців... А ту манюсінський Парижсотворили таки.

ЇДИ ШЕПІТ -ДУШІ КЛЕКІТ

Ще не встигли гостоньки розглянути одні в одних зубні господарства, продемонструвати свої щелепартні надбання, жінки прорекламувати на губах помаду, розслабитися, як врепіжила музика. Акордеон налягав на ліву ногу, а баян на праву, підпирався на милиці саксофон, плигав по вибоїнах барабанко, нудьгуючи за скрипкою, що дорікала щось трубі, підвизгуючи. Відчувалося, що музикам не оплачено за роботу. Музики поспішали своє відограти, бо пані Ірен не погодилась їм заплатити за бавлення 300 зелених, тільки позичила на кілька хвилин, нагло одірвавши від весілля... За так не багато не награвеш! Європа не дозволяє, вона вчить усе робити за гроші, задарма у нас вже пташки перестають щебетати. Тим більше, що ці музики уже мали досвід гри на заграничних вулицях, вони вже відігравали й в апартаментах Доктора Девіла у Франції, за їм було мало заплачено.

Пан укрфранцузо виявився практичною натурою. Аби задарма не осідала по кутках музика, він запросив до танцю паню Турберкульзову, що файно виглядала на фоні дещо підтоптаного товариства: в білій блузці, чорній довгій спідниці. Жорж Санд!!!

На маеш! Ні тостувавши, ні ївши, ні пивши, ще й місця не закріпивши, лише прийшовши і на тверезуньку голову таню-таню!? Рафінована капіталістична манорія! В Україні такого не визнано й на урядовому рівні. Це антинародна буржуазна традиція. Це лише капіталістчуки-барони-фони, маркізи, принци на таке здатні. Вони надто запрактизовані, скупі і за доляр... аби лише не нічого не пропадало, аби все сповна використувувалось... Авантюрра!

Але присутні кавалери, котрі не конче розумілися на Європах, аби бути заодно з достойним гостем, як нащадки Трипільської культури, щоб підтримати маркіза й собі вхопилися за талії рідкісних дам не дам, які теж не мали дурнуватої звички: кружляти в танці, коли в голові зовсім не крутиться - алкоголем не орано і не сіяно. Якось воно не з ноги! Але вони як представники моролубивого толерантного народу, які завше поважали гостей, навіть тих, що приходили в

гості з гарматами, кулеметами, зашморгами, то як не догодити цьому гуманійдному докторальному гостьові?

Тільки пан Айн як принциповий член, представник і Мойсейчик нової генерації виконавської влади не посмів порушити народну традицію і стояв під вікном, підставивши літньому сонцеві свого надбанця молодого живживота, набутого за роки вже сучасної влади. Тепер животи ростуть, як гриби після теплого дощу. Воля, свобода...гуманізм, гуманітарка, фуршети... мобіли, дебіли, інтернети

Айн не сподобав собі штанів пана француза. Ці білі штани із плацівки тривожили його серце і розум. Надто вони були схожими на його улюблені штанята, у які був одягнутий на даний час . Підставою для тривоги служило гуманітарне походження цього убору, яке пану Айну дісталось вкупі з іншими гуманітрними лахами, запакованими у паку фірми "HONDA", підкинутими у домашній гараж №5 (пан Айн колекціонував гаражі). Його мучило сумління, що він, пан Айн, такий визначний діяч, виконроб будівництва України в окремо взятому драбрайоні, і в гуманітарних штанах, які безперечно, розпізнає пан з-понад Сени. " Чи можна звести хоча й в окремо взятому районі міцну демократичну державу в чужих невідомого походження портках? - пролетіло файлами мозку п. Айна запитання. - Треба було одягти анцуг новенький, парадний, а не ото во дрантя, може, з якого мерця, фу..."

Танцювання було не більше, як на п'ять копійок. Музиканти згинули першим снігом. Їх не тішив єврогість, бо вони вже пройшли на той час єврошколу не тільки у Франції, на паризьких вулицях грали навіть там як жебраки, в підземних переходах. А все, як відомо, пізнається в порівнянні. Їм ще належало віддувати ніч на весіллі, то нема хап-хап.

-Що в нас там за сценарієм? - спитала сама себе Прозерпіна. І відповіла : - Фоткування. Просимо до фотканини, пані і панове, пан доктор Василько зазнимкує нас для Франції, а наш фотчик - його для історії України. І всі зробимо знимку для Вічності

Несміливим ключем тверезі посунули туди, куди вказував п. Василько, що розмахував фотоапаратом"Nikon".

Як бачите, керівницю дійства господиня палацу доручила найнятій для такої okazji найдосвідченішій особі драпіону в галузі режисерства випивонії - Прозерпіні алкогольних преісподень, але та в такий відповідальний момент не наважилась голосити тост, щоб не запороти, то переадресувала його виписаному із Спілки письменників, живому класику, знавцеві сучасного фуршетного фольклору, слюсареві людських душ, поціновувачу римослова, п. Василюю, що вже на даний час претендував на статую. Василюй роздмухував фіміам, на честь приїзду на Батьківщину Девола, аж хмарами той підіймає і заступає сонце, в цім фіміамі не могло зникнути підлабузництво і дифірамби... Він десь видобув інформацію про те, що доктор Девіл ще у 1936 році був завідувачем сикавочного відділу - обслуговував пожежну помпу, - товариства "Сокіл", а також членом т-ва "Кулко рольніче". Ба, аякже! Так мусить бути! Хочеш на шлямбур напитись і накендюшитись - лий дзвони, вознось, навішуй собак і усміхайсь. Хіба ти перший чи останній? Душа з газу, то вона має здатність викривлюватися, в кожному шпаринку просочитися. Так повелося іще від часів Староєгипетських. Людству ніколи не було соромно брехати в очі і великим і меньшеньким діячам, на цьому вся його історія замішана. Лицемірство - це одна з найстаріших і найходовіших валют міжнародних, не те, щоб в якісь задрипаній крайвінці нею не

послугувались. Дзвінка монета лизоблюдства дзвонить найголосніше за всі монети світу... Стоїть Василюя зовсім, як статуя, але без... ну я утримуюсссь.

Чия випивка і закуска, того й правда. У кого найбільше алкогольний набоїв, за тим і перемога.

З теорії тостів відомо, найтяжче голосити тост №1. Оскільки те голосіння кренделиться на тверезу голову. Тостяр городив пліт із суковатих, сирих слів, обзиваючи пана Василька і великим політичним діячем, і композитором нашого часу, патріотом, і меценасом, і, врешті - аристократом духа, поетом історичної хвилі. При цім слові він злопотів над столом пом'ятою пташкою газети "Бойківський ЦПП", де стараннями гуманітаркопожирачів, що присутні і в цій салі, було опубліковано його вірш "Україна". Розчулений Автор публікації встав і зафиркав губами, що відображувало його невимовну зворушеність, а його вигорілі очі, що усього набачилися на своєму віку, зайшлися скупю сльозю, отже, Василюй влучив у яблучко, вірніше буде - в серце заграничного початкуючого поета на громадських засадах, де, до речі, майже усі укрдіаспорейці після 75 років життя пробують свої сили на ниві поетичній.

Артистично декламував вірш застільникам, які мало не під стіл поопускали голови. Чого? Не відаю! А пан Камазюкінд склав руки на своїх безробітних грудях, гейби на службі Божій в Римі. Курчімацор теж докладав усіх внутрішніх духовних сил, як й інші гості, щоб удати на обличчі міну, що увесь - увага, сконцентрована на поетичнім шедеврї парижанина, хоча його мислі разом із яскравозеленою мухою літали над загадково тропічним островом стола, де паслися варені, печені, копчені тварі.

Стоїть статуя огром Василюя і вимахує правицею, ніби промовляючи: "отак мені, по саму шию, доста того". Вірш, з усього виходило, представляв один з мільйонних шедеврів закличних поезій, які беруть свій початок від Тараса Шевченка, кликав до бою за Україну і її народ, мовляв, годі спати, пора найвища прокидатися, бо то вже занадто, бо то вже можна виспати кінську голову... Отаке-го! Майже двісті років будять народ а він хропе без задніх ніг й далі. Ще міцніший солодший сон охопив його, від того поетичного дзвкотіння, квиління, поетіння, тормошення, не зважаючи на те, що поетів-будильників щораз прибуває, просто петичний будилізм...

-"Вставай, Україно, скінчився твій ад!" - кричав Василюй, що на нього, урівноваженого, не подобало, Курчімарцій подумки прокоментував сказане: "Вставай не вставай, все одно впадеш. Як увидиш, що сі довкола діє сі. Ліпше, не прокидаючись, зіграти в кюферок, без біди, без клопоту. Йди ти в "ад", бо ті копну в зад, то будеш мати, гад такий". Поки думка перетирала почуте, мене кльопнуло по голові, прямо в лоб, версифіковане слово "гльоб", сподобалося як не тутейшне, а делікатесне, невживане на рідних теренах, то він заримував його лайкою, яка закінчувалась буквально словом "йоб". І цим інакомислячим словом поезія була вивершена, все решта читане - звичайна поетична лайка, тих, хто спить глибоким сном, не жадає братись за тяжку роботу щодо будівництва неньки, добробуту народу її. Рота, падійом!

Так міркував Курчмарцій звичайно, котрому проїлися патріотичі веприки-вірші-кличі, але вірш відразу, по прочитанню, нахапав повну пазуху оплесків, не бурхливих, бо замало було тут бурхливичів, а таких, рідколяпаних плескачів. Здається, ляпали не стільки талантові автора, скільки тому, що вірш врешті вичитався, і зняв напругу зняковіння присутніх, тим паче, що у фужерях "зашевелилася" накладаючи набакер білі кучми, золотиста поезія шампанського, яка надихає, збуджує і пробуджує. Присутніх в палаці - стопроцентово!

Не подумайте, що так легко було за тостом урватися виделкою межі закуски, щось вполювати. Перепоною до них ставав аристократ духа, головний герой п'ятики пан ПАПАРИЖ. Як молодь прагне випити зараз усе алкогольне море, так старість норочить вихлюпати на голови довколишніх все море свого, обов'язково геройського, життя. Не відламався від цієї гілки народу й гість з батьківщини Онофрія де Бальзака.

З його тосту-автобіографії присутні довідалися, що пан Девіл народився в другій декаді 20-го століття, з 1941 року перебуває у Франції, був знайомий з Володимиром Винниченком, Пабло Пікассо, бо свого часу проживав у Мужені, коло "Закутка" Винниченка, відстоював у роки фашистської війни українську Бастилію, проте, який він мудрий і гожий: три інститути за плечима, повсякчасна любов до України, суцільне меценатство і праця на фермі...

- Ми, отже, евентуально... давали шпрайса... Виховувались на "Кобзарі", на січовому стрілецтві, "Червоній калині" на "Просвіті", на Петлюрі, на Донцові, Коновальці, Винниченку, пацифікаціях, на Біласі і Данилишині..." І далі гуркотів цілий ешелон вагонів патріотичних діячів і діянь 20-30 років минулого ст. Аж до теперішньої бібліотеки НТШ в Сарселі...

Пані Прозерпіна, досвідчений надрайоновий конферансьє, режисер драпійонського Будинку культури-халтури, провідник інтернаціонального п'яцтва, на даний час член Народної партії України N 13, знаходила причину, щоб угомонити доповідача тосту, дати змогу людям ухопити трошки з тарелів. Ведуча підтримала патріотичні поривання стоячого велетня, оборонця Франції, а тепер - України, запропонувавши підняти келихи за багатиря духа, за його відважність "за Вас, пане Васильку!" Розворуханий власними подвигами укробесп'єр без вагань залив ротову порожнину чистейшою градуснейшою, бо за аристократа духа... Але не мав наміру сідати. Він навстоячки (і як холеру ноги не заболіли !) знайомити приятельство з грізно-патріотичною власного виробництва персоною.

Застольники, ризикуючи бути малокультурними, крадькома, лише їм відомими стежками тягнулися до набитих смаколиками тарілок. Випите починало під'юджувати і вимагало кланцати зубами та облизувати жирні губи.

Тільки за третім разом Прозерпіні вдалося посадити пана Василька. І то не без допомоги п. Наталі, яка з-під стола, ухопивши п. доктора за штани, зробила його посадку на зелену галявинку стільця. І він нарешті взявся за "примусівку" - бутерброд, що мав червоноікриту шапчину набакер.

Пішла тяжка праця. Чути було дзенькіт, не кайданів, які щойно рвав на "гльобі" Девіл-Василуй, невільників столу, срібних виделок і навіть ножів, що протипоказано, якими незграбно замахувалися на ворсисту шинку гості. Страшно ці замахи виглядали у п. Турберкульозової та п. Фельдшермаровськи. Ніж - небезпечний інструмент для молоді євродержави взагалі, а за п'яним столом, де ллється міцноградусна "Саме той", - зброя у гарячих руках, тягнеться сама до гарячих сердець і може обернутися лихом. Пан Фельдшермаровськи, що проходив у Кракові курси застосування ножів у харчуванні, і то так замахувався, підкачавши рукави, на шинку, як на живого вепра і міг собі простромити руку, то що вже казати про інших, котрі раз-два за життя вдавалися до ножа за столом. В тих виходило класно, хто не брався за "свяченого", вони й без нього, здихаючи, котили колеса і дорогої "Московської" ковбаси, саламі з верхнього на нижні склади тарелів. Сюди ж інтесивно надходили й інші смачні цінності, до того ж великими партіями.

Фоткар історичний момент прокладання хисткої кладки дружби із папа Парижа до Центра Європи, як було іскрометно видно, старався відобразити, а заодно історичні закусонці і випивонці, щоб колись, на дозвіллі пенсійному, переглянути райські хвилини швидкоплинного, бідного на ось такі войовничі столи життя, розповісти онукам про щастя жити з повним ротом, бути співробітником застільного колективу. Справді-бо, чого варта людина без рота, без цих зубастих жорен, що здатні перемолоти "Земний Гльоб"? Г.. варта! Люди задля цього й виолюднюються на світ божий, щоб ротова порожнина ніколи не була порожньою, не простоювала, не іржавіла, а безнастанно трудилася, в поті чола. І бульбоїди, і тортоїди, і мясоїди і гів... їди і всі решта Кулькоїди тільки й те роблять що змагаються в перетрублюванні планети, її багатств, намагають перейти у найвищу лігу їдлоїстів, полегшити собі переживання їжі, яка у вищих лігах, як відомо, високосортніша, податливіша, масніша... А жири масла, сири ковбаси, знаємо з історичної практики продовжують навіть роботу двигунів, не те, щоб шлунків і ротової порожнини. Людина схожа на мартенівську піч, котра безперестанку завантажується харчовою шихтою і виплавлює відомо що! Така вже її доля.

Стіл-багатоїжка відзеркалювався у центральному, величезному, на цілу стіну, люстерку, під яким брали, беруть цивільний шлюб і ті, що рушник щастя топчуть, і ті, котрим шафа на голову впала, і ті, для яких один вихід запхати в петлю одруження голову для продовження роду людського, аби всі вони бачили себе у дзеркалі, до чого дійшли і куди далі путь тримають, які вони гожі, мудрі, молоді, і дурнопристойні... Треба кожному частіш відлюстерковуватись, щоб бути в курсі власних принад... Дзеркало - це не друг товариш і брат, а холодний правдивіст. Воно не бреше, як і фотоапарат. За що купує, те й продає, без навару.

То цю розкіш мав намір зазнимкувати у дволикому ракурсі, тобто у двох відображеннях одразу. Ще й у третьому, бо компанія відбивалася іще в одному дзеркалі, на стелі. Мала вийти б надто інтимна світлина з відбитком нижніх кінцівок відпочивальників. І українських, і французьких. Як тільки фоткар заблимав спалахівкою, компанія зворохобилась, їй почало заціплювати роти, заклинювати рухи... Щоб файно виглядати, по-людськи, на історичних знімках... Тим паче, якщо завважити, що справжня історія в глухомані мало коли зазирає

Відтак, аби не дозволити продовжувати казання Девіла, що спинилося на сорокових роках в гущах Чорного Лісу, тоствиголосив Камазюкінд, випередивши Айна, Цвая, Драя, що суперечело етикету подібних "міроприємств". Але він поспішав, знаючи, що через кілька хвилин буде вже говорити не "люди добрі", а "люди обри". З зубів випадали окремі, якби поперекушувані, звуки. Ніхто ніколи не сподівався б, що цей начальник автопідприємства, повсякчас виголосуючи накази про оголошення доган, зняття премій, накладання штрафів, оплату відряджень, лікарняних, дотримання техніки безпеки на шляхах, мастак тостів. Він такого накручував панові Василькові, що той ще хвилин зо п'ять по тому тремтів і вібрував від збудження. Тост заметаний серецерозривними словами патріотезії, що вивертає найглухіші закутини душі і серця будь-кого, завершився суперпатріотичною піснею на слова В. Симоненка "Виростеш ти сину..." Пані Турберкульозова пустила аж в чорне пофарбовану сльозу, і відраз закохалася в Камазюкінда, ая! Ось побачите далі. Тост не переказуємо, бо нас можуть збештати за плагіат, порушення закону про інтелектуальну власність.

Знані кілька слів із пісні замінювали "м-г- им-ги-ги", а найсильніше, стами голосами співали "... си -и-н-ну. Вибирати не можна тільки Баатьківци-и-нну"-стрижень пісні, бо решти слів, не знали навіть п. Айн. Солістом виступав

Василуї, який солідаризувався з Симоненком, співчував і заздрич йому, захмарюючи обличчя стражденною біллою, брови його йшли всторц, губи видувалися, очі примружувалися, борода, потроювалася... Він відчував себе причетним до сотворення пісні, бо теж еалежав до цеховиків поетичної кузнї лірики, тому й намагався усіх перекричати співом.

"Лондон паПарижович" й далі намагався продовжити свою тост-доповідь, щораз встаючи і піднімаючи чарчину, уперто переповідав найсакраментальніші епізоди з свого довгого єврожиття, з єврожиття України, почісуючи виделкою рідкі, чемні пасма сивого волосся, яке теж було здається з 1919 р. Звичайно, тепер голосити тост ставало важче. Компанія набирала алкогольного розгону, ставала некерованою, кожному хотілося щось оповісти з свого геройського буття, а не слухати лише "Лимона Парижковича". (голітьба на присвоєння прозвищ надто швидка. Це риса бойківського характеру - цеї верстви населення). Дещо притихла хїба, коли тостоголосар зашпотався на стосунках подружнього життя з Наталі, яка годилася йому не в жони, в онуки, і яку п.Василько ласкаво нпокликував "Донцю". Він повідомив, що Наталка з енного р. народження, уродженка с. Королівські Луки цього драпіону, де вони й в гостях перебувають, є вдовою, як і пан Василько вдівцем, що саме на ґрунті повдовіння українського кореня, й зійшлися. Наталі стала його вірною подругою, соратницею, секретаркою, мандрівницею, доброю господинею, донцею. "Пощастило цьому "Лимону Гондоновичу", - заздрич дїдунї фоткар Мазилевич, вихований совїтською школою і вулицею. - Це ж жінка на 30 років з коцюбкою молодша від него, го-го-го... А моя панї старша від мене на... оціцьково. Господи! Куди ти дивишся? Чому така несправедливість і пролетарськерозшарування?"

Відбувалося міряння обох гостей франце за всіма параметрами.. Дуже інтересно! Фест! "На яких платформах вони сплять? - питала себе Прозерпіна. - Невже цей старий мухамар щось годен заподїяти ці гривастїй кобилицї? Хиба би гумаком... по пииску..." - на цїм думаку Прозерпіна завстидалася самої себе і припинила розглядини, а втупилася в сценарїно, де "перетягування каната" і "малюнок на асфальті" було викреслено Василюем. Чорні думки не сіють в голові, а вони проїзростають!

"Цикавво! - казав п. Цвай, - просто - інтересно! Корупция! Як ця ясочка жалобно поїот. Корупцияяя" Здавалосьь скаже: "Я воль! Гер оберштурбанфюрер".

Так, на противагу тонкоблїдності і архаїчної зморшкуватости шкіряного тла Девїла, Донця виглядала зовсім зовсім. В нїй життя нуртувало, било ключем навідлїг в усі боки, випромїнюючи ауру інтимної стиглости, било козацьким здоров'ям, силою, жіночим палахкотом... І не зманїженим ля франце ду Париж, якими зображують жіноцтво країни Елісейських Піль, писателї, а українським животворящим одухотворенням. Кров з молоком! - у нас кажуть при видї таких вдовичок. Це був витвір України і Францїї. Французькі чари-форми її засмаглого крутотїла переходили мило в у країнські, урожайні... Це було щось українсько-французькоарифемитичносереднез сильним силовим полем жіночости. Занадто вже вона була молодою і цупкою, грала рум'яними щоками, розфарбованими шампанським, прудкими персами, а заодно і встидливістю... Як лише їй в тїй францоватїй безсоромно гендернїй країні вдалося зберегти цю цнотливу укрису!?

"Які сентименти, я би собі й подумати не мїг, що ці двоє перебувають в одному запїчку... - розмислював Драйпан. - Клавдія Шифер та й юж! Голлівудиха! Зугзаги життя таки неїсповідимї. Хлоп за хлопа тшимаєсь!"

Айнпан нічого такого не думав, він все ще думав о штанях своїх і штанях Девола, яких бачив в стані близнюків і це йому не давало чомусь спокою, свербіло під серцем, соромило, то він зосереджувався на закусках. А відтак на тості, що назрівав.

"Донці" чорно позаздрила п. Турберкульозова, яка до цього часу була дамою № 1 і керівницею засекреченої лікарні, і на бенкетівці мала уповноважувати жіночий бомонд драпіону від медичних кіл. Від заздрості вона дужче сп'яніла, ніж од випитого, то, аби не видати свого зацікавлення "п.Наталіщевою" (її прозвище), від якої селом тхне" почала вияснити стосунки п. "Камазіщевим" (теж її охрещення п. Камазюкінда). Між іншим вона всіх прозивала на таку манорію: бабіщева, хрендіщева, залупіщева, дадіщева, курвіщева, п... ва...

Для більшого притягування до себе цього великого начальника, Марійка-душегрійка розконарила ноги, спустивши широке віяло чорної чернечої спідниці поміж, торкаючи стегенцем своїм вутле, як колгоспної курки, стегно п. Вячеслава, зазираючи любовно йому в пошарпане зморшками керівне обличчя, на лисину, що починала рости, посміхатися, наставляючи йому і зубки, і дірки від зубчиків, щось теревенила, хапала за руки, а раз навіть занеслася над його найнадделікатнішим місці чоловічим.

Спинити проповідь п.Василька, яка щораз пересипалася словом "отже" годі було. Настуся як тільки могла, уставляла жарт, чи анекдота, приповідку, тримала над головою келих, але даремне. Тоді ненароком облила на плечах білу короткорукаву, в зеленкуватий пасочок, сорочку пана Доктора і її власник мусово припинив монолог геройства, оскільки дехто кинувся рятувати від плям одєжину і ближче познайомитися з паном меценасом, з його гаманцем, гуманітаркою. Здійнялася метушня.

"А за столом шарварок, а під столом ярмарок" - зажартував п. Фебруарів, що до цього сумлінно набивав кендюха свого невгомного і закликав інших, яким уже надувало міхурі вируючими напоями, піти на перепочинок... Але ті не посміли, то й Фебруарів не посмів виокремлюватися.

Подертюх, бідний родич п. Ірени, котрий слугував при підговці шаленства, впаад і невпаад вигукував час од часу: "Йой, я вмерла, тупаку!"

ТОСТОМАНІЯКИ

Наставала пора незагнуданих тостів, анекдотів похабного розливу. Скористався замішанням пан Айн, котрий не збирався тут довго себе демонструвати, бо його життя, відколи став генеральним драпіонщиком, перейшло в стадію безкінечних промов-тостів і скоротечних пиятик. Промовистий період настав у його існуванні.. "Напасть йкась" - неоднораз казав сам собі, перебуваючи на самоті, що рідко траплялося в його керівничім житті. Тости набили йому оскому, що було видко на щоках, дещо набамбурених, вагомих, набресклих, котрі вже починали сповзати з обличчя на куцу бороду... На той час п. Айн уже усвідомлював, що тости, а його - особливо, виконують ролю декоративну, хоча й запліднюючу. І нинішня його промова, на цім черговім збігвиську не для кінцевого діла, так собі, для прикраси, для підняття пиятики звичайної до рівня державного дійства, надання їй громадянського статусу, величі і значущості, патріотичного пориву. Якось треба рятувати буденність! Мусив працювати во благо і спасеніє, без вихідних. Тостозой.

- ...Гуманність гуманітарної допомоги очевидная, пані і панове, і ви дорогий мсьє, - взявся розмірковувати пан Айн. - А її гуманатори-носії є насправді гуманоїдними патріотами нашої молоді держави. Хоча це - не вихід України з

кризового тупіка, але. І я гадаю, що найвища пора починати виробляти гуманітарку в себе, на Батьківщині. Наступає пора інвестицій, інвесторів, іміжмейкерів, бойфрендів, гауляйтерів, ротвейлерів - вставив для науковості, маловідомі, але фест експлуатовані модою, заграничні слова. - Ісьтінь. А тим, хто наживається - найвища пора дати по яй рукам, а заодно по ногах, бо хоче загнати нас в гуманітарі тупіки. А може, й по зубах... Нічого з того, панове, не получится! Я відповідально заявляю. Тупіки це - не наше! Наші силові структури, наприклад, виявили громадянку Еф., яка поцупила 10 кілограмів трусів різного гатунку... Запитується: навіщо тобі, бабо, скільки трусів, ти що ними будеш в печі палити чи каглу затикати? Ти що, бабо, збираєшся два віки жити у плавках? Та ту не тропіки... Ну, взяла 10 пар, бабо, на всі случаї життя, То й доста! Так ні, бачите, їй подавай кілограмами, а може, контейнерами, тоннами!??? Скільки можуть заважити одні труси? Але ж й інші громадяни нуждаются в трусах, не тільки ти, бабо всдрипана. Ньї! То вже така наша ментальність, натура: гребсти під себе, на себе, до себе. Не думає, що тебе борше загребуть, ніж то, що ти гребеш, бабо. Гребла під себе імперія ССРСР і догреблася, панове!. Її загребли, а люди цього не розуміють, панове, і ж далі собі гребуть. В село Гопенгаген завезли машину гуманітарки швейцарці. Так що ви думаєте? Громадянин Ме. так хапав гуманітарку, що нахапав двацять мештів на ліву ногу, тепер приходив до мене жалітися, аби я йому допоміг дістати двацять мештів на праву ногу, бо ті з лівої його гризуть в пальці, а жінка впала та зломилася в щиколотці ногу, гу! То ще давай на гіпс, на бандаж, ліки... І доказує Ме., що то така лівонога гуманітарка надійшла з-за горбика, з безсовісної Швейцарії. Але ж війна закінчилась майже 50 літ тому, одноногі вже вивмерали. Каже, що хтось би був нахапав капців з правої ноги, а він усе село перепитав - нема. Каже давай йому заграничний пашпорт, він поїде в Швейцарію за правими мештами... Ми будемо, шановні пані і панове, з такими загребунчиками-воріженьками боротися безкомпромісно. Бо найвища пора боротися. Безперестанно і безкомпромісно. Ми не дозволимо імідж держави підмочувати. Ти собі дома підмочуй, підвалини за стодолов. У наш драпійон надходить багато гуманітарної допомоги і найвища пора її правильно розподіляти помежи трудящими, помежи нуждаючимися, а не помежи не трудящими, бо трудящі самі можуть на себе заробити, а не трудящі не можуть.

Пан Цвайцак, який завідував гуманітарними питаннями в драпійоні і мав безпосередній стосунок до гуманітарки, обличчя якого від людських харчів набрало суперлюдського вигляду (хоча п. Прозерпіна про то казала "не лице, а срака навиворіть"), продовжив тему, порушену своїм начальником. Недавно, як казав один, він заплотив собі вороні вуса "Роги бізона", що звисали шматком сиру, який на всіх карикатурах держить у дзьобі ворона, враз випружинились, залосніли, набрали войовничого відтінку, зарухались:

- І взагалі... Хто це вигадав продавати штуки на кілограми, а кілограми на штуки, метри на тонни? кілограма трусів, га, чи штанів чи ще чогось. Хоч і Європа не дура, та в даному окремому випадку, пані і панове, не дуже, змягчуючи кажучи. І там нема порядку. Я би радив через нашого дорогого представника пана Доктора, лігу меценатів звернутися до Європи, щоб змінили одиниці виміру гуманітарки. Не на фути не на фунти, не на ярди а як треба, то й ми тут не матимемо морочіння...м Якщо ми бідні, це ще не значить, що ми дурні. Нас пошила в дурні тота ж Європа, використавши сповна есесерію. Ми - древній народ. З нашого бойківського роду Ісус Христос. Ми заслуговуємо на поштивість. Через те ми й бідуюмо, що Європа жирує. Ми затуляли її століттями своїми

плечима, стримуючи азійські орди, що повсякчас рвалися в Європу. Пора сплачкувати дивіденди. І не якимись трусами, ватою, бинтами, шприцами, "тампаксами", костиллями, старими шкарбунами і тому подібними барахлом. А тому, пане Девіл, я від імені медичних установ драпіону, хворіючої громадськості прошу вас дістати нам сучасну лабораторну установку для забору крові, на підставі аналізів якої можна визначити захворюваність людини. Нація вимирає. Нам треба її рятувати і в окремо взятому драпіоні. Милосердя, панове, милосердя. Це би було і по-людськи, і по-європейськи, і як собі хочете.

Глас народу: Хто би говорив! Ти ж бо, Цваю, набрався тих допопомог у вигляді лікпрепаратів, що вже тобі їх нікуди ховати. Заставляєш дружину замість солодкого ковтати смоктальні таблетки від застуди горла. Усі помешкання позасмічував ними, два гаражі і стодола тріщать від них. І ти тріщиш від них по швах, ще не знаючи о цім. Але ліків ще ніхто не наївся!

- Правильно! - не дав права на паузу-тост п. Кир Коритник, який спеціалізувався на торгівлі секонд-хендом, теж колишній ескулап: не то гомеопат, ге то гомосексуаліст, що від тягання мішків гуманітарки дістав подвійну грижу. - Від трудящих поступають жалоби на гуманітарку і тих, хто її там призбирує. От недавно одна жінка закупила в мене міх гуманітарки, на вагу. І через час принесла мені, зі сльозами на очах, якусь неземну обувку? Що важила до чотирьох кілограмів. Це якийсь монстр не ... валінки-чоботи-вездеходи? Північнополюсних народів. Заморожений мамонт. Інопланетні, чи шо? Так вона знає, колишня начальниця паспортного столу, каже, якщо ви мені не змінусете тоту вагу, то я буду подавати на вас до Страсбургського суду... Того лише мені бракувало! Прославитися на всю Європу! Ми ж народ бідний, знівечений, пане Девільку. Я, наприклад, остатки діравого, порозклеюваного, поплямленого хенду не викидаю на хер, а вивожу на базарну площу, щоб люди й тото дрантя підбрали... Ви там проведіть серед заготконтори тої європейської розяснювальну роботу, що так не мож, що ми також люди, хоча й зношені...

- Панове, панове!!! - хотів щось сказати д-р Девіл, але його заглушив пан Драї, що був заступником головлікаря району, завідував зубним господарством крайвінції. Надто вже інтелігентний сорокалітній чоловік, від росту якого всі блондинки шатеніли, "без ума і трусів", з пристойним, якщо не видатним носом, що тягнув на шнобельовського, дещо хворого, як всі чоловіки сучасності на лисуватість, заспівав тої самої. З казання визублювалось, що хворі зуби пацієнтури благотворно впливають на стоматологів, їхнє здоров'я, спричинюється до завчасного дірявлення кишень їхніх. Усім хворі зубоньки - лишенько, тільки дантистам воно великим благоденством єсть: вириваючи слабі зуби, вони виривають не тільки чималі гроші і біль народу, але й досягнення цивілізації

Бесіда про зуби алергічно вплинула на п. Турберкульозову, яку зуби доконували, вона й казала усім: "То не зуби в мене, а атомна війна". Вона скривилась, слухаючи симпатягу, як цей світ, що болить мені хворим зубом.

Дантист сьомого дня почав здалеку, взявши за приклад нескінченний тост (з перевами на обід, рекламними павзами) пана Девіла, сказавши:

-...Здорові зуби - здорова нація. А наше завтрашнє майбутнє - підрастаюче покоління - уже в 14-15 років, якщо не поголовно беззубе, то карієсне, або пародонтозне і чекати від нього нічого, окрім вставних щелеп. З беззубими далеко не заїдеш в сучасному комп'ютеризованому світі, де панує той, у кого здорові, міцні зуби.

При цім висновку Драї, товариство, що принишкло, постулювало до купи гаманці ротових порожнин, щоб не демонструвати своєї підупалої зубної

господарки, хіба що п. Х (ікс) розвергла пальчиками свого фіолетовопомадного ротика, і споглядала в люстерко-стіну обзираючи свого пластикового моста...

- ...Зубна база країни в страхітливій кризі, що обняла все довкола в міцні обійми. Таки у жалюгідному стані і потребує негайного капремонту, оновлення. У нас не вистарчає щелеп вставних, при надлишку щелеп вибитих, зідених, погублених. Погублених, бо трудящі носять щелепи браковані не припасовані і так далі. Пластмасові харчі, які переважають нині в меню народу, вимагають крім того всього (sis!) не пластмасових, не залізних зубів, які пасували народам СРСР, а фарфорових! тільки так! Фарфор - майбутнє нації. Фарфорові щелепи - це древня іще мрія людства. Отже, - запозичив слово у Лондона Парижовича, - вибивати зуби і цілі щелепи є кому і є чим, а вставляти протези нема ким і нема з чого...

Щоб сподобатися заграничникові, Драй зробив крутий зигзаг в історію питання, пірнув у глибини століть. Слухачі довідались, приміром, що...

-... дотепер зберігаються зуби єгипетських фараонів, представників усіляких древніх народів, но нинішні зуби, зуби наших сучасників - пфі! Не встигли чоловіка закопати, уже зогнили, пломби (навіть по 95 грн. штука) повипадали, отакее пане-товаришу. То куди ми котимось? Якщо дехто насмілиться поховати небіжчика спільно в одній ямі з золотими зубами, то це теж не зберігає для майбутніх археолгів матеріальної зубної культури, оскільки золоті зуби пропадають, у зв'язку з відкриттям у цвинтарних угіддях трупотрошителями трупних копалень. І коли покійників охоплює вічний сон, то кожен з них голий і відвертий, макогон. Ось хто не вірить підемо на кладовище і ви переконаєтесь у правильності моїх суджень. У отих сусідів наших зуби золоті користуються попитом, давненько повибивані, переплавлені і вже використовуються в третьому поколінні наших сучасників. Фарфорові зуби не будуть добувати з землі

Підвівши історичну базу, красень Драй, якому від напруження почала фіолетити лисина, забувши про те, що має виступати від імені загального стану медичної допомоги драпіону, заявив:

- Нашій стоматполіклініці, пане Васильку, забезпечте сучасний пересувний стоматкабінет, що вміщується в чумайдан. І ми на більше не претендуємо, більшого не вимагаємо. Шприцаків, пломбаків маємо доста і всякої решти дребедені.. Я вас запрошуюю оглянути нову стоматполіклініку, яка мені коштує сто літрів власної крові, центнер зіпсутих нервів і багато внутрішнього дригу. Але мовиться, геройським вчинкам завжди є подвиг у житті. Я закликаю усіх бути героями нашого часу. За що й вип'ємо. Будьмо, гей!

- Гей, гей, гей!!! - загукав Кир Коритник. І вже про себе: Цірони-макайони. Та між тостами не має права куля пролетіти, а вони розсловилися. Кому вона нада нахер?

Девіл знов витягнув з-під тарілки записник, щоб занотувати запит громадськості.

Поки він карлючив, пані Прозерпіна, аби придавити вогонь його тосту, ввімкнулась тут же:

- Ви, пане Васильку, тверезієте від таких грандзамовлень.... Не переймайтеся, якось то буде, Матінка Божа спасе і помилує, якщо не Франція - країна з прононсом і селявівом. Відпочиньте. Все це машер, нашер і так далі. Випийте, випийте... "Укураїнської з перцем". Рідне во шкоду не піде. Це не теракт. Може, хочете церковного вина? А може, "Саме тої", а може саме он тої? В нас зара горівок, як дівок, ліжка вгинаються...

- Мерсі, гранд дам! - сказав гранд месір, встав і продовжив з улюбленого: - Отже, кохані мої...

- Отже, випийте, - не відчіпалася гранд дама од од грандгостя. - Спершу пийцю-гамцю, а потому все решта. Та випийте, за то, аби наша нація була здорова на зуби, пане Васильку! Та й не тільки на зуби... Якщо ви не бажаєте нашої нації здоров'я, тоді не пийте.

- Та що ви, пані Настусю... - і як висовихований на французьких моральних цінностях, "Блондин Парижович", пригубив келих. Тим скористався пан Камазюкінд - транспортне забезпечення гуманітарної допомоги, - якого теж кортіло розповісти про своє геройське життя в умовах "самостійного транспортного занепаду".

Він теж не оминув історії питання і розвитку нещастя в Україні, а заодно й транспортних засобів, які є кровносною системою всіх і вся, в тому числі й зубів, бо як буде здоровий вітчизняний "ранспорт", будуть здорові зуби і твереза голова суспільства, а твереза голова не болить... "Ранспорт нині - головне, бо транспортна Єврокраїна не є транспорттабельна. Запчастин не вистарчає. Колеса при і без потреби лускають, як перестиглі кавуни, ціни на бензину і солярку бензинують вгору. І вже літра бензину нині коштує дорожче, як сто рамів горілки. Колись сто рамів водяри коштувало скільки, стільки тепер 10 літрів бензину. (підсвідомо: допилися! Матері вашій ширінька! Порожня!) А чим витягати Уркаїну з економічної прірви? Це вам навіть не Камаза з баюри... Ось в чім питання! Слава Уркаїні! Хто хоче детальніше ознайомитися з станом справ транспорту в Україні і в нашому уванні частно, прошу, у мене є тут розшировка. - І витягнув в з кишені піджака товстий зшиток паперу. - Папір не збреше, то не людина."

- Отже, питання в калюжі чи в бездні?! - блискавично запитав пан Девіл.

- Як вам заввигідніше, - не роздумуючи, знайшовся Камазіщев і взявся наливати жовту воду на протывагу від Коритника, що запивав синьою водою (стіл омивали синьо-жовті води зокрема), даючи розуміти, що він своє сказав. Паперами зацікавилася Турберкульозова, котра чомусь почала розглядати їх, як долари, на світло, чи бува не підроблені...

- Пане Камазюкін, ну, а як на счот поїздки у Францію за гуманітаркою? - запитала головна спонсорка зустрічі п. Ірен. - Як ви собі уявляєте доставку гуманітарних міфів, препрашам, ліків з Франції? Україна ж вмирає! Рятуймося! Гумоглобіну замало!

Саме для вияснення цього складного питання й покликали Камазюкінда на цю зустріч світлих драпіонських умів, то мала рацію пані завпалацом, складаючи таке прямовисне запитання. Що компанії з того, що говнокомандувач транспортом драпіону володів загальною ситуацією, орієнтувався в сучасних геополітичних джунгляках, знає почім акумулятори, автошини, скриньки гальопу.... і що пора для України жить. То найлегше для України жить, нічого для неї не роблячи, тільки працюючи язиком та щелепами. Ти давай по конкретній проблемі визначайся.

- Складне питання. Якщо їхати нашого ування машиною, то реба з собою рати з 18 запасних коліс, може, й запасний мотор... А де тоді гуманітарку рузити? Вся роблема в колесах. Без коліс не порутиш. Спершу ривезіть гуманітарні колеса, а тоді вже... поїдем. - почав з'їдати, як гуму на колесах неправильний розвал коліс, передерні звуки транспортник, що свідчило о тім, що його починає розважати випите, і потрібна йому ваша гуманітарка, як кобилі труси.

- Отже, вам треба надіслати гуманітарну авту? Записую: бібик, як то у вас називаєся - бабик? - спитав доктор, який уважно слухав автомобіліста. То на потому. А зараз надсилайте транспорт, я вам 40 тонн гуманітарки гварантую.

- І вихлопну рубу європейського стандарту, що не руїть Європу, інакше мене туди ніхто не пустить й на заячий вистріл... Наші мотори не для Європи. Вони для них, як бактеорологічна зброя. А так я завжди готов їхати хоть на рай світу. Пожалоюста... - поправився, щоб не псувати загальної картини доставки допомоги в драпіон за карі очка. Його вже затлумили оті безоплатні поїздки на далекі відстані, усілякі співочо-войовничі рейди і в Крим, і в Рим... Ринок, що спинався на ноги диктував свої умови.

- Пан Камазюкінд трохи собі заклав за комірєць, - втрутився в бесіду Айн. - Нічо, Нічо! Поїде. А, як не поїде, то піде... пішки, - зробив далекоглядну паузу начальник-ахістратиг усіх Ах драпіонських начальників, - ви самі знаєте куди в таких випадках ідуть добропорядні керівники... Чи не так, пане Мазілович, що Давілович? Демократія, то є добре. Але не хохмодохлократія... Народ треба лікувать...

- Ну, як вам так треба, Василь Миолайович... То ми...

- Не мені треба, для народу треба памперси, ліки, бандаж, апарати, костилі... Вам вже й ту казали, що нам треба здоровий народ, щоб побудувати здорову державу

- То, добре, як вам так треба то, я дам машину, але ...

- Не мені треба, а для народу! - почав злоститися Айн.

- Шановне товариство! - побачивши назрівання скандалу, гукнула пані Ірена, що хотіла того, Нуте, шклянки вгору! За нас! За Францію, що в трудну мінуту прийшла нам на поміч! За Бастілію! Наливай! Закуссяй!

Фелдшермаловськи не забарився. Вхопивши в обидві руки пляшки з вином і горілкою пішов допомагати Оксані Цабель, котра підкидала і піддивала свіженького.

- Та, бо ньи! - говорив Айн, якого заспокоювали пани Цвай і Драй. - Це ж не мені треба! Мені доста того, що маю. - Його запросили, напоїли. Слухай й січи! Зарядив "як вам треба", хтось справді подумає, що то мені треба. Тут же ж є всякі люди і людиска, ньи?

Випили, наробивши дзеленькоту, криштальми та рипу кріслами.

- Отже, - не відступав, скориставшись напуванням, гість, - бонжур, користаючи павзою...

- Так не піде, пане Васильку! - заметушилась Прозерпіна, вхопила келих пана Василька, котрого той лише вмочив свій замінник губ, - випийте, а тоді вже будете бонжурити.. Ви ні п'єте, ні їсте, лише стоїте. Це вам не Париж, не тріумфальна арка, це вам гостеприїмна Україна. Я не буду за вас відповідати, як ви з голоду... ту вам недобре зробиться... Пийте і їчте, говоритимете потому... Доста того!

- Отже, п'ю! - не міг не скоритися наступальній, що колись займалася і атеїстичною пропагандою, блондинці.

З тимчасової таляпанки товариства в тарелях скористав п. Подертюх, що затесався у гурт на правах ордица п. Ірени. І вже давніше хотів і своє слово ляпнути, а йому не давали, вже й у голові піднявся алкогольний туманець, то зважився, аби не забути висловити прохання. Цей чоловік був самодіяльним фармацевтом, чи справидливіше буде, ковтачем і колекцінером ліків, одним із тяжко закоханих в ліки. В ту пору багато хто колекціонував препарати, якби долари. Захоплення - диктувалося дефіцитом фармації. То люди збирали усілякі

порошки, пігулки на вся випадок, на чорну годину або й просто так, щоб мати, щоб блиснути перед зйомими лікарськими надбаннями. Змогою дістати дефіцит. Аптечки домашні позаводили. Людська натура! Хвороба, спровокована товарною недостатністю, на яку слабували мільйони трудівників у імперії ССРСР

Це була нова хвиля захоплення після колекціонування мила та шампуней за Горбачовського коротковатого правління, коли Захід завалив миючими засобами прилавки вітчизняних крамниць взамін на золото Країни Рад, яка вже відкочувалась в історію. Міняли не мило на шило, а таки на золото, щоб лише продовжити диханину імперії. Тоді також заходили в моду фільми жахів - мильні опери на сто серій. Надували всі ці моди євро- та американські вітри.

Захоплення Подертюха теж мало глибше коріння. Ще партійно-номенклатурне. Бо його вуйко Петро Педрокопитний за совдепівських часів завідував фармацевтичними базами.

- Пане Бонжур, без перепошую, будь ласка вихопився, як піна з старої пляшки пива, до головного персонажа цього дійства, - прошу від громадськості неперевершено бідної передати препарати від закупорки мізків. Зо три пачки... У мене вони вийшли з строку давності...

"Пан Бонжур", що прозаїчно жував довгограючу кобилячу ковбасу (від неї пахло огерським потом), спитав пошепки п. Прозерпіну :

- Він що, ідіота? При краваті?

Адже постійно збираючи уже п'ять років "від Севільї до Парижа" гумдопомогу, чудово розумівся на ліках, але про препарат від закупорки мізків почув уперше

- Щось у тому роді, - посміхнувшись, відшептала ведуча.

- Отже, - взялася рятувати свого родича п. Ірена, бовтнувши вживане найбільш за столом слово. Тому, що це вона попросила Подертюха замовити ці ліки, бо їй самій старцювати перед п. Деволом і перед п. Цабель уже навіть залишки совісті не дозволяли. - Не від закупорки мозгів, а від закупорки вен. Так хотів висловитись пан Подертюх. Правда!?

- А яка різниця!?! - сказав підпийлий колекціонер хворіб, і пардон, ліків. - Чи від закупорки вен, чи від закупорки мізків, задів. Всі ліки, як на моє переконання, від закупорки мізків. Як колекціонер, я авторитетно заївлюю, що всім хворобам передуює закупорка мізків і навпаки. Будь-яка закупорка в тілі, призводить до, в кінці кінців, закупорки мізків у тому числі й душі, що вилізає з тіла до тоді сповна закупореного, - смачно викінчив думку п'яний Подертюх

- Йой, як файно! Запори мізків, паньство, хвороба паньствова, епідемологічна, чумна, холерна і всеохоплива. Всепланетарна, якщо не всенародна, - вхопився за сказане маркіз Курчмарцій, не зважаючи на гудіння застолля з приводу мовленого Подертюхом, яке кожен розумів по-своєму і відповідно коментував. - Будемо відверті, панове, і визнаємо врешті, що ці запори головного мозку неоднораз запорювали хід історії... Не те, щоб локально, а гльобально

- Сміх сміхом,- нашіптувала на вухо "Парижовичу" Прозерпіна, - але я би просила, як часне лице...

- Та кажіть голосно, не виріжняйтеся, бо я того не люблю...

- Дістати ліки, перепошую, проти геморою, - пискливо проказала тамада, - бо наші средства сего злючого пана, який нам припровадив сюда Захід, не беруть. А на геморою хорую в нас, за статистичними даними, кожен третій чиновник і начальник, і вчитель....Свербивус - хвороба віку. Це дійсно лихо від розуму, ну, від розумової праці, засидження, від якої кров гусне і застоюється. Соромливища до усього, бо йде такий керовнік на операцію, і ніяк не признається, а що, не

будеш ти громогласити, що операція на ... То є поташ! А підлеглі думають, що їх начальник сака давить. Пожальймо начальство, що тепер замінює честь і розум епохи

- Фе-е-е...- подумало, але вголос не сказало вишукане товариство, - яка зухвале дикунство! Про запори не говорять при таких свідках як шампанське, припечені кури, білі грибочки, червона риба, чорна ікра... Які запори! Які гемінгвеї! Висококультурна нація! Оно як почервоніли пани Айнпан, Цвайцик, - ні, Драйпан... Невже вони є носіями цієї горехвістки. Навіть п. Наталі розчервонілася, і завстидалася, заламуючи під столом свої біленькі рученьки секретарські. А п. Турберкульозова замахала, мов віялом своїм чорним подолком, піддаючи цим самим жару п. Камазюкінду...

- Шановні! Геморой, то є герой нашого часу. Як не дивно!, - підєднався до розмови п. Фельдшермаловськи, що уже добряче підкручений алкоголем, був схожий на Фельдмаршалова. - Все не так просто. То не сміх, то горе. Більша половина суспільства уражена цим гемоном. Може, не більша, але щонайменше більша меншина має цю закупорку... насамкінечного місця, про яке в гоноровій компанії не згадують. Але всі ми є люди, а серед нас чимало тих, хто має справу з медициною, і всі ми маємо закупорене місце зокрема, тому я від імені драпійонних профспілок мушу сказати про наболіле місце... Так, про геморой, так, про сверблячку, хворобу сидунів, яка не дає більшій частині суспільства, ну, може не більшій, а достатній кількості, в крайньому разі багатьом, не буду вказувати пальцем, спокійно жити. Та все через те, що ми ведемо парламентський спосіб життя, - почало його загонити в політику як активного члена народної партії № 2, - Просиджуємо багато, як в парляменті наші депутати: днями совають-натирають сідницями крісла... Висидіти геморой є кому на всіх рівнях і нема кому на всіх рівнях працювати. Тому я не побоюся цього слова, - ге-мо-рой - наше суспільне зло, що підшашльовує суспільство зи середини. Як тоталітарний руский геморой ззовні.. Тому, пане Васильку, уся надія на Вас. I... на вас пане Айн, Цвай, Драй. Фір, Зібен. Ахтунг!!! Випирили!

Мусив знов вставати дорогий гість, хоча до решти й не втямив за кого пропонується вихилити чи за нього, чи за підступну хворобу. Але толерантність зобов'язувала. Присівши, взявся занотовувати в записнику ще й ліки проти геморою. Записав "дупця!"

Більша частина товариства, може, й не більша, але в достатній кількості, теж не зрозуміла сказаного, завстидалася знов до певної ризи, ну, по цю ризику, п. Турберкульозова, аби не дивитися чесному товариству в очі, натягла на очі срібносяйні гуманітарні окуляри. і дещо вмовкла, її так свербіло тамка, що не приведи, а як ти почухаєш того, неврастиника прилюдно(

- Отже, - мовив пан меценат, - я вам не обіцяю усього винайти, я не хвалько Петро Яцик, але ми з панею Наталі усе зробимо, аби допомогти нашій людности в краю. Усе буде стояти за вашим їздуном... За автом. Бо винаймати авто у Франції, то це винаймання буде дорожче від гуманітарки

- Особливе, - проти запору мізків не забудьте прихопить, - злостливо уколів Курчмарцій, котрий мало прислухався до говореного, а більше уваги приділяв тарелям, з якими мав намір розібратися остаточно.

- Ви би не випендрювалися, пане Дане, хоч ту, при чужих, - зробив зауваження п. Айн, який не долюблював журналюг. Бо було чого. Бо шпетили його, як оси.

Не на жарт узявся відробляти спожите пан Фотозабезпечення. Незважаючи на те, що плівка у фотоапараті давно скінчилася, він бігав і по периметру і по осі вертикаль, і по осі абцис, тягнучи за собою шнур до спалаху, клацав раз-по-раз,

викликаючи блискавку і спалахи усмішок фотографованих, що бажали блискуче виглядати на зупиненій миті. Які тут же замовляли фоткареві світлини. Той покрикуючи: "Фіат люкс!" (хай буде світло! - лат.) і масно щораз облизуючи губи, обіцяв усім виготовити світлини. Ця його біганина довкола столу, з вискоками на вікна, крісла, могла дорого обійтися компанії, не дорахуватися одного її члена - пана А. Ліка. Останньому довго горілка не розв'язувала гудзів на язичку, та врешті проспиртовані мізки заворухалися і він уже плів небелиці п. Цабель, що й не зчувся, як опинилася його молода гладенька шия у петлі шнура від фотоспалахівки. І коли фотоікар летів з підвіконня, мало бракувало, аби не задушив п. А. Ліка. - восходяще лікарське і кавалерське світило. Отже, дотримання техніки безпеки вкрай потрібне і під час цивільних пиятик!

Гармидер падаючого фотомайстра і схрип напівзадушеного А Ліка урвав на півкадрі хід зустрічі. Товариство загеготало...

Дехто пішов піднімати уронене фотозабезпечення, а дехто під цю марку шмигнув на перекуриво, на свіже повітря, підрегочуючи весняним громом, пускаючи завуальованих шпійонів-пуркачів, потрусити геморой. Решту вдалося затримати Девілу, який в обстановці цілковитого замішання вирішив продовжити тост:

-... Отже, в 1940 році, 14 червня, німачки увійшли до Парижа. Але вони не вели себе так, як в Україні, де без перепрошую наказували звільняти місце для них на нашій землі, а поштиво. Вояки французенкам у трамваю, аби справити вражіння, звільняли місце...

Історична частина тосту іще б тяглася хтозна доки, якби над товариством, занюхавши приемне, не проджиждчав комар. Не той, що з дуба впав, а з підвалу палацу. Комар вподобав собі декольте в однієї з пань, і почав біля неї упадати. Вихована під Європу дама, яка то не дуже любила історію іще з сьомого класу, знала її на "-3" й собі зацікавилася комариком, тим паче, їй на думку спала весела пісенька про це сотворіння, у якій йдеться про аварію "...упав комар та й не дише тільки яйцями колише..." (То ж прийде в так гарно залаковану голівку пані таке паскудненьке піснення!) Не відаємо чи дама (не скажемо котра, виходячи з постулатів моральності) хотіла перевірити чи й справді у комара є ці атрибути кругленькі, чи просто їх забаглось цю невиховану нікчемну комаху прикнокати, то вона вдарила долоньками, якби на партз'їзді починала бурхливі оплески, схвалюючи політику партії. Товариство, виховане на бурхливих оплесках, що часто заглушували правду життя, підтримало солістку, сприймаючи смерть комара, як схвалення сказаного тостарем. Все так виходить в повсякденні. І не тільки в еру Психозою, а взагалі, одному смерть, а для інших привід для гучних оплесків (див. "Всесвітню історію Оплесків" Марк Дурноу, вид. Мічіганського університету, 1998, Ньюарк).

-- Ці оплески - найкраща оцінка Ваших знань, Вашого подвигу, Ваших Мук, Ваших терпінь, катувань і так далі на чужині, пане Васильку, - тут же припечатала ведуча. - Отже, підніmemo ці чисті кришталі за Париж... за де Голя і тому подібне. П'ємо!, Хто не вип'є, той не поважає Франції... пана де Голя, його дружину де Голу і його дітенят де Голих і пана доктора меценаса...

- Отак! Кроп твої патинки!

Виявилось, всі люблять Францію, нащадків де Голя Голих де я Вола і випити і закусити за них охочі. Тільки де Курчімарцій невдоволено пробурмотушив до Подертюха:

- Французи не деголлі. А ось ми... паполовину, як колись козаки. Йоханий Мамай! Взагалі наступає райське життя. Всі ми будемо де голі, де босі. В Едем ідем.. Та всі, як оден, та всі як оден. - Хіба хтось слуха цинічневарнякання його

Далі вже тягнути було нікуди, то всі потягнулися надвір.

Опинившись на літньому цілющому дармовому підкарпатському повітрі, багатьом заблагось розрядитись, звільнитись од негативних зарядів, спровокованих наелектризованою їжею, напоями, штучним одягом, шлунком, повітрям. Але й тут зіткнулись з проблемою. Ох вже ті проблеми, що обсіли нас сараною...

Проблема на проблемі сидить й проблемою поганяє.

ОСТАННІЙ З МОГІКАН

Пенсійного, або, як нині модно висловлюватись, похилого віку туалет (з пісні слів не викидають)... Зрештою, то не був туалет, а дерев'яний ударний музичний інструмент з вигрібною ямою, звідки било-вдаряло чимось антиєвропейським, антилюдяним середньовічним, антидемократичним, тоталітарним, терористичним, хоча перед тим за наказом п. Ірен, його й напарфумили дезодорантом. Ця туалета, ну, може, виходок, уборна, вбиральня, сортир, с...альня, правет, пунь-цунь, "ОО", кльозет, нужник, бійниця попмузик був, як не дивно, напівпаралізований. Одна, ліва половина, іще сяк так поскрипувала дверми, а права - бездіяла. З тієї причини, що мала два отвори: один на подіумі, другий спереду - не малося жодних дверей, котрі уже зпрадавна кудись подалися, а куди, на чії харчі, ніхто достеменно не знає дотепер, може, й на Поділля, за границю утекли, як український металобрухт. У наш час - час прозорих кордонів усілякого можна сподіватися. От, приміром, ракета "земля -повітря", ні з того ні з сього, летячи над Броварами, захотіла в туалет і залетіла в комин, продулумбасила кілька поверхів житлового будинку, в нікого на це не питаючи дозволу, хоча могла б хоча б у міністра оборони спитатися. Або один брат розповідав, як вони проводили маневри в Угорщині, так снаряд, випущений із гаубиці, захотів під час польту тпруту і залетів до угорського діда в хату, на піч і там вс..ся.

До того ж ЖЕКи стали демократичними, то й туалети можуть бути прозорими, як політика. Даний туалет на все свистав і навіть на цвинтар, до мешканців якого був обернутий задом.

О великий демократ!

Вбиральня у прихильника внутріквартирних унітазних, японських електронних туалетів Василюя розбурхала цілу філософську концепцію "Клозети і поступи нації" - так приблизно озаглавив він її в робочому порядку. Та й глибоко задумався загорював. Як невід'ємний атрибут побуту виступає мірилом цивілізованості, досягнень науки і техніки, могутності військового комплексу і збройних сил нації, отже, він є націєтворчим

Стояли, курили, відстоювали чергу до, сперечалися, ділилися досвідом, спогадами

- А ти записався в чергу туалетуніверсаму? - вибив з поля туалетознавчих роздумин Василюя головний драпіонський санітарний просвітитель мас Мазилевич що Давилевич, Мудилевич та ще й Кирилович! - Не думай чогось поганого про мене подумати. Тобі не встидно, що француз не справиться з таким ватер-клозетом? Що, клоака!? Залишки тоталітарної какосистеми? Останній з могікан? Символ большевицького народомору? Що, тебе ця екссремальна проблема не сіпає? Ага! Ну да! Ньй! Я пішов... на сир!

- Не сипте мені сіль на голю сідницю! Я собі думаю чому у нас завжди получаєсі вср.. наверх. Хіба змайструвати двері з трьох дощок для цього закладу - треба підносити в ранг національної проблеми і всезагальної культури? Це просто хамство з вашого боку. Ганьбівщина! Ганебельщина!

- А з вашого? Показувати пальцем всі уміють, а ти приклади руки і зроби з трьох дощок радість для народу, зроби хоч раз, а не критикуй. Критикунство, то є різновид психопатії, обурювався п. Василюй.

- Панове! Не сваріться. Ця проблема має глибокі соціальні корені, шо. Пронизує товщ століть, ньи? Так! Я як сандоктор, займався вивченням ційой проблеми. Коли мене після закінчення педіституту, в післявоєнні роки, направили на Донбас. Та не вугілля рубати, а дітей вчити, в шахтарське село...

- Хлопці! Головне - не їжте шнурків і все вирішиться само собою, - підтрнував архітектор Викабельонський, що зайшов сюди на запах мяса. Він той запах чув з відстані одного кілометра.- А бульба з патиками буде?

- Буде соте з телятини, фуа-гру, пане Романе, -залепетала Прозерпіна, глипнувши у сценарій, - присідайте. Будуть ще змагання в гумових мішечках, плавання в підливі, танці в підяйчиках...

- То ньи, я вже своє відгоцькав. Де пан Айн? Мені його треба.

-... я був ошарашений, впритул зіткнувшись з цією проблемою. Поселили мене на приватну квартиру до дядька О пана са У перший день розквартирування як нормальний молодий педагог захотів... Я сюда, я тудя, довкола мазанки, такої хати, а відмітитися нема де... Не виджу тої споруди, й квит. Гадаю, може, ходить до сусіда, спіраєся, але й в сусіда лише хата біла, а хати тої, шпаківні, нема... Я до газди. Питаюся куди з своєю бідочкою маю подітися. Він показує мені на зарослі лопухів, камішів, лободи. Ніц не зробиш- побіг я. А там нема й натяку на туалет. Аж дивлюся - парад купок, як на Червоній площі, віриш чи ньи!? Рядами. Отаке во: туалет на 180 купок без малих. Ряд відклали, кладуть другий, тоді - третій і так далі. Поки останні й заокруглять, перший висихає Тоду по другому колу. Так було, бігме, не брешу. В недалекому світлому минулому. Перед дітьми було встидно. То я деколи сідав обличчям до степ да степ кругом. Авторитетно заявляю... Я не міг собі місця знайти, я не міг провадити заняття в школі. Тоді сам узявся збудувати нужник. Приніс із шахти стойок, якими підпирають породу, позабивав у землю, пару дощок. Сюда-тудя і готово, хоч примітивно, але гох культурно. Ба, мене видали, звинуватили у семи гріхах проти радянської влади, народу і партії, зраді традицій і звичаїв батьків. Обізвали бандьорою, укрбурнацом, розкрадачем соціалістичної власності. Зробили збори і видворили з посьолка геть як бандеровця. І я поїхав додому, бігме...

- Ви пане, не котить бочку на на наш нарід, на нашу культуру, не принижуйте, бо ми й без того нижче трави, нижче роси...

- Які такі приниження, пане? Ви не читали документалістики нашої епохи? 1925 року божого большевицького було видано постанову про "отхожіє места", де йшлося про "...оборудовать уборниє во всех крестьянских дворах, каковие дезинфицировать не только известью, но і дьогтем..." До речі, про то писав і Остап Вишня в своїх "Вишневих усмішках" Про що? Та про садки вишневі коло хати, де більшовики волохаті хрущами гудуть... Тому вони й вишневими називаються. Він возмущався, що трудящі Радянської України загіджуюють вишневі садки. В соняшниках за клунями... Без нужників, мовляв, не можна повернутися лицем до села і хто не виконуватиме постанови партії, того притягатимуть до суворой відповідальності, аж до поїздок в курортну сибірську зону. Ця постанова, то була катастрофа для селян, для їх вольниці. Більшовики таки зламали язичеську

традицію, що удобрення вишневих садків. І мужик пішов не тільки в колгосп, але й плетений туалет. Так це була чи не найбільша перемога партії Леніна-Сталіна на всіх фронтах будівництва соціалізму за весь період. Це був гігантський стрибок з царства темряви у царство світлого майбутнього: на рівні ліквідації неписьменності.

- Ви, паньство, встидалибися таке говорити. То є поташ! - зачувши чоловічу бесіду, резюмувала Прозерпіна. - Не на часі нині такі дурниці плести... Та й відійшли би-сте трохи відси. В сценарії такого не передбачено, - заглядала в аркушик паперу.

- А шо? Ще щось буде сценічного?

- Аякже! Ось написано: "Шарпанина з грибів", крумплешлейф (бульба з м'ясом), після голубців шварцкава і майтки"

- Непогано, - засміявся Драйпан, оцінюючи товсті сексуальні руки вище ліктів у п. Прозерпіни, що ледве втискалися у вузкуваті рукави блузки, і золотий зуб, якого хотілося вибити і обов'язково цеглиною.

Чоловіки таки з на кілька метрів відступилися від паралізованого нужника, живущого на громадських засадах. Тоді на подені його засадничився пан Девіл, котрого від світа білого, згоряючи від сорому, заступила пані докторова... Потім вони помінялися місцями. Потім хтось в тім паралітику довший час заводив двигун внутрішнього згорання і ніяк йому не вдавалось його запустити. Відий, циліндр не іскрив, або не було компресії. Не відаю, бо то не змоєї парафії. У цій каденції я не маханік

Мазилевич що Мудилевич продовжував просвіщати народ, читаючи казання на санітарно-гігієнічну тему:

- ...протестуючи супроти лісових масштабів, хоча до якоїсь міри удобрює зелені легені країни, прискорює ріст деревостану, а отже, й державну казну. Платні вбиральні хоча й підвищують загальний рівень гігієнічної культури, та вирощують гівняних олігархів, які на лайні трудящих мас, виїжджають в капіталістичний рай... і довели в сукупності з іншими олігарххами-мафізами країну до Маразму розвинутого...

ЗВЕРНЕННЯ ДО ЖИТЕЛІВ "ФАТЕРЛЯНДУ"

Можливо, пан Мазилевич ще би гідну відсіч був дав колезі по келішку, але й його приперло, то він, а йому дозволено, попустивши хомутик кричущо гуманітарної краватки, однієї з тих, що набрав у дитячому будинку, котрому подарували чотири мішки від польського цукру краваток, переплигнув через канаву, що була кордоном між цвинтарем і палацом щастя, ступив кілька кроків і пінисто шумно злив відходи шампанського на плиту могили "Tomasz Przewdziecki".

Рогата чорно-біла коза-атеїстка з двома кутасами під мордочкою, що прибирала цвинтаришні зарослі од молодого пагіння, угледівши пана при краватці і бачучи, що він вчинив, перестала жувати, відтак насварила на нього, помахаючи пальчиком хвостика і схлипаючим меканням, що, мовляв, не можна так ставитися до покійників. Пан санврач запер стайнину, звідки щойно випускав свого огерика, затягнув краватку і таке відповів пані цаписі:

- Я с.... хотів на поляків, знаєш то, чи ньи? На всіх наїзників. Що то була їх земля? Адиви скільки наплодили тут гробів... А он там москалі сі повиятали рядами під команду струнко. А там австріяки А там німчура... жидова. Навіть

цвинтарі собі поприсвоювали? Нашому хлопови й на цвинтарі не було місця, лише в кутику, знаєш то чи нїи, дурна козо? - і взявся читати козі мораль. До кози підбігло троє буланых козенят, котрих як підрастаюче покоління зацікавила змістовна лекція цього високого сотворіння, не схожого на цапа-тата.

- Тому й з виходками камазелія... А де в селах наших веселих, ви скажіть мені, є бані? Не є бані! Люди добрі! А як і є бані, то хіба на скотофермах. Але вже скотофермам надходить кінець, шановні краяни, кінець, капець, звіндець... А це ж рівень загальної культури, добробутку. Негігієнічні села - проблема, як стояла століттями, то так і стирчить, йолі-моталі. І ніхто не береться й за холодний душ, щоб її зрушити з місця. Європа впереді по часті і бань, і водопроводу, і каналізації... А в нас, що ти бекаєш, худобо, лише чотири каналізації по телевизору. Перша соннонаціональна, друга національна жидівська і третя національна москальська. Не телебачення, а тельбухобачення. Село ж стікає гноївками. Люди з гумаків не вилазіють, як би в них родилися гумокопитними. Ще не вродився, а вже відтика гумакі стирчать, з гумаків аж вистирчується пика новонародженого. От вам і гуманоїди, ха-ха. Де асфальт, де доріжки, газони, де газ, де каналізація де є бані? І зуби мало хто чистить в будні дні. А бюстгальтери хто носить? Та ті, в кого й без того груди сторчака йдуть - молодь. Хамократія!

Кози призналися, що вони теж не носять ліфчиків, хоча в них вим'я: "не-є-є-є..."

- ...поки село не вилізить з грязі в князі, доти нічого чекати підвищення культури нації і зарплати взагалі. Хіба то зарплата? Козій хвіст! А чому, шановні краяни? А тому, шановні краяни, що більшовики крали добре, наші вс... патріоти крадуть взагалі безбожно!

Коза-мати звелася на задні ноги і хотіла буцнути цього непрошеного зальотника, що почав розбещувати її діточок, зуживаючи ненормовану лексику, але той своєчасно вивернувся. Крикнув:

- Пішли вон! Ки-ш-ш, чортова цапота! Нечиста сила... Партачі культурного ландшафту. Колись порядні люди встидалися в селі козей тримати, а тепер у місті цієї козлятини наплодили, що дихати нема чим. Усюди цапом смердить. Уже й межі керівниками розвелися, є: Василь Цап... Петро Козій, пані Цапова, що до України була товаріш Казлова, що це за такі цуда?

Кози замекали дружно, хотіли вдарити в ратички у відповідь на похвалу малої цап'ячої породи, і з піднесеним настроєм продовжили вечерю.

ВЕЧІР. СТОВПІВ ТРЕПІТ

Неподалік палацика і пагорба печалі, на автобусній зупинці, стояли жінки з вибалушеними животами, уже відрощеними за роки незалежності, (не все так погано в нашій хаті!), дихаючи не цапиним духом, а задарма м'ясними випарами, що їх видмухував вітерець з палацової зали.

- Адіт, вчора Петро Книшихі ту напивсі, йшов додому, не вписавсі в поворот і збив стовпа, стовп упав на курку і вбив, - ділилася новинами представниця війська "В'язані берети" (жінки, що беруть активну участь у мітингах, зборах протесту). - І тепер його викликають до суду за хулюганство. А в нашім домі нема світла...

- Так-так! Ондикаво наш зять припнув на колодку ровер до стовпа в центрі міста, так ті батяри украли ровер разом зі стовпом.

- А ще ондикавіше взагалі крали лінію передач разом з 10 стовпами.

- А в нас покрали всі пігулки, якими накривають каналізаційні колоді...

- Ой, ая, - погодилася подругами, жінка, що мала черево навипуск, а груди навипас. - Нема ліпшої ковбаси, як панчоха з грішми. Не можу я ту довше стояти, бо мені сі дурно робит від тих запахонів, що йдуть з загсу, умлію ще до біди, в мене серце слабе, йду пішки...

Вечір брав під свою темнуватоблакітну сукню розпечений на сковорідці сонця серпневий днище. З дзвіниці костелу закапали срібні сльози-дзвони, зронюючи суголося журби у трави, креслячи невидимі пунктирні лінії вуличками. Ох ті мудодзвони старого міста! Вони, закручуючись у вафельні трубочки тиші садків, клубились валами зелених димів, заволокуючи в буйні зеленхмари рукотворні дива опецькуватих сучасних будинків, що заплутались у них остаточно. Було так мило і так приємно, як пухленькій руці 18-тилітньої дівчини в тремтливім кулаці 20-літнього красеня, у якого всі закохані, аж до 100-літніх відданиць. Картина-настрій, сотворена м'яким чарівним пензлем літа вабила, передавалася невидими проводами усім, бажали вони цього чи не бажали, вурдила кров. Лови мить краси життя, йолі-палі!

РОЗРИВКА. КАРАОКЕ НА ПОЛЯНІ

А пані Турберкульозова таки ловила, але чоловіків, літаючи метеликом по подвір'єчку палацу, усміхаючись усім без винятку, до яких почергово, аби кого не зобидить, кладучи праву руку на кишені їхніх штанів, щось там якби промацуючи, декого заводила за стіл, щоб прискорити розв'язку затьмареної закусками зустрічі, декого в задзекалля, перепрошуємо, задзеркалля залу, щоб той нетяга скуштував її на помаджених помаранчами уст і відчув пінопластовість її невдалих перс, котрі начебто б переїхав гусеничним трактором і вони западалися до середини, хоча було їх було, до того ж тужавих, се відчувалося через тонку білу полотнину, коли сама притискалась до грудей чоловічих, щоб саме доказати, що там в неї є а є!. Була така, що всім статечним їй хотілось допомогти, догодити, тільки змоги не було...

Прозерпіна як ведучий передній міст вечора, згідно з сценарієм, який був заготовлений наперед, об'явила караоке на кращу коломиїку. Це сподобалось. Співали найкращих короткометражних бойківсько-гуцульських співанок. Але переможцем став головний персонаж шабашівки п. Василько, що проспівав коломиїку:

- Ой горіла Коломия, горіли Підгайці,
Ой дайте ми' дівки смальцю помастити яй... пече".
Друге місце посів Камазюкінд, що заспівав ось якої:
- А ді мутер січку ріже,
А дер фатер пір'ї дре...
Як ді мутер заспіває,
То дер фатер польки йде..
Третє місце дісталосся Подертюхові за:
- Ой ти мені не співай, ти сі не вімахуй,
Бо як я ти заспіваю, то ти підеш... спатки

Починалися в декого позіховини. У пані Ірен щось сталося з животом: він набирав форми квадратури яйця і з невідомих причин почав занадто голосно нявчати, що завдавало прикрощів як його власниці, надто вихованій жінці, так її приятелєві п. Фельдшермалову. Здавалося, що хтось там наступає щораз котярі на хвоста. Утопити того нявчика, запиваючи квадратуру концентраційним напоєм "Манга" теж не вдавалось, виглядало, що це поріддя достатньо живуче. Тому п.

Ірен завчасу розпорядилася подавати "шварцкаву", сподіваючись напевнечко, міцною кавусею заставити замовчати живіт, або хоча б замуркотати монотонно, не привертаючи до себе уваги товариства. Животи завжди проявляють свою невихованість і норів. Це такі диявольські апарати, що їм найвишуканіші найкультурніші - десь. Коли їм щось там бракує, то ще й не на таке здатні. Цього саме й боялася п. Ірена, а вона знала свого підпупченка як свої діряві колготки.

Кава - ознака того, що опісля уже подаватимуть, як заведено і в Європі, сексуальний десерт: пампушки солодких уст, кавуни жіночих перс, стегенця і тому подібні фініки, ніфігасики, інші фрухти і о в очі, в тому числі декому наркотики - фіги з маком, мсьє!

З кавцею на стіл припровадили торта, завбільшки колеса великотонажної автовантажівки, брунатної масті, обсіпаного якимись підозрілими різнобарвними фурункулами, скропленого дивовижними духами, які на алярм викликали шлункові соки і підвищену кислотність.

Пан поет Василюй не сподівався такого крутого повороту, тим паче кавового, до нього тільки тепер підійшов серйозний апетит. То зі злості взявся наздоганяти упущене. Живий класик, що ніколи нічого не може наїстися, чудово поєднував шинку + краківську ковбасу + торт з кавусею. Він плював на етикет і на сільські чемноти, і на Францію, яких дотримувався дотепер і з дуже серйозним виглядом накладав торговий масний окрасць пані шинку і пана сальцесона, клав у рота і запивав геть по-сільському кавою, упиваючись чарівним букетом цих кулінарних grosбухів, відкриваючи для себе ще одну сотрінку модерної поезії черевоугодництва.

І все би було добре, якби п. доктор, за намовою Настусі Прозерпіни, не об'явив "рекламку імпрези": бавитися в жмури, в хованки. Всі жінки йдуть ховатися, а чоловіки їх шукати або навпаки. Хто кого знайде, той того брюнетку чи блондинку має право поцілювати і навіть привселюдно. Він це робив для п. Наталі, знанючи її біснувату кров, яку треба було трохи погамувати чужими устами, аби потому тихіше спала. А тут така безкоштовна нагода

Поки жінок випускали з зали, п. Девіл наскочив на п. Айна і відійшовши з ним у запасний кут, а відтак, надвір, почав дещо з'ясовувати.

- Півтора року тому, пане Айн, від мене до вас в драпіон надійшло вісім тонн гуманітарної помочи, яку з вашого благословення, як мене звідомляли, запломбували. В ній завелися щурі. Вони погризли взуття, продукти, аптеку, в убранню поробили гнізда..А потому ви її списали, що вціліло забрали собі і своїм цваям. Я не вірив цьому, але нині я увидів на вас мої портки з плащівки..

- Пане-добродію! Ви, спершу ніж говорити, думайте, що казати, думайте, бо то всьо може сі кепсько скінчити. Ви мене не ображайте! Я ще годен собі штани купити... Мене люди обрали, мені народ довіряє... Хотів я у ваші портки...

- А жакета, яку ви скинули в коритарі, коли прийшли, з того самого плеча, інтелектуалісте?

- Перестаньте дурниці белебенити, ви соображаєте, що ви мене ображаєте? Я ніякі штани... Мій тато був фундатором "Просвіти" в селі Бросточках, ви за кого мене маєте? Я як вам зара дам, то будете мати...

- Ану дай!.. Ану! Я не відступлюся, бо то є Мої портки, бо гудзик пришитий чорними нитками на задні кишені і на гудзику є три крапки, глою довбані. Коли я пришивав, не фтрафляв... Ходім до Наталки, вона підтвердить мої слова... Ти думаєш, якщо в мене в голові каразеля, то...

- То є чисто смішне...

До них підійшов Подертюх і викрикнув:

- Ховайтеся! бо жінки вже йдуть шукати...

І на цей заклик моментально відгукнувся Айн: дремену в цвинтарні хащі... За ним намагався встигнути і Девіл, але роки давалися взнаки. Вони обидва розчинилися в цвинтарних темносиніх сутінках... Лише долинув звідти вигук: "Віддай штани!"

І ТІЇ РУЖІ І ТІЇ МАКИ - ДО УСЕ...

Товариство, підігрите шнапсовими рідинами, теж розпоршилося у вечоровій тиші, запареній на руті-м'яті, ялівцю, модрині, соснині. Заграла дурна кров, яку збурювали мерці, нагадучи про короткометражність земного життя. Жиймо люди, жиймо тут, на тім світі не дадуть! Бо хто ми такі? Ходяче органічне добриво, гній! Жадалось кому-небудь розчинити серце, висипати звідти скарби його, облагородити ними когось з ближніх, на комусь чи під кимось полежати, захекатись, пустити сльозу радості на "тії ружі на тії маки" тощо.

Старе кладовище, як ми уже мали змогу переконатися, загрязлене козами, телятами, затичене п'яними підогнаними хрестами, полонаними ангелами та п'ятикутними зіздами за свій довгий вік всього набачилося. І сліз горя-розпуки і сліз-утіхи. Воно взагалі мало властивість приворожувати мешканців і молодшого покоління своїм вдалим розташуванням. За даними місцевого краєзнавця М. колись воно вихрещувалось на окраїні, то тільки кликало сюди на вічний спочинок, а тепер опинилось в центрі старої частини міста, стало своєрідним парком на всі випадки життя. Мертві притягували до себе якимись чарами молодь насамперш та пияків. Молодих заставляли на могилах розвалюхах зачинати нові життя, й те, що взявши поряд у палаці щастя шлюб, зачмеричивши голови, не відходячи далеко не пербивати ланцюга поколінь, вливати кров і силу спочилих у тіла виробників дітей. Минулого року, приміром, на цій базі спочинку тіл людських (душі їх вили гнізда на високих і розлогих старих деревах разом з птахами, де собі пурхали, воркочучи, вищебечуючи) за підрахунками місцевого демографа, було закладено 320 синів і дочок місцевого народу, що на 80 штук більше, ніж їх було зачато на старому жидівському цвинтарі. Такі досягнення християнського кладовища пояснюються і тим, мабуть, що тут було створено кращі умови для кохання, адже жидівське окопище не володіло жодним деревом чи кущем, а отже відзначалося суперпрозорістю, за яку так наполегливо дбають в кожній демократичній державі. Другою причиною такої малої продуктивності його було те, що тяжкі бетонні могили геть позападалися і стали неефективні для справ любодіїв, любограїв. Мракобісники казали до того ж, що євреї-небіжчики при першій-ліпшій нагоді могли дати копняка коханцям, оскільки вони поховані всторц, щоб, коли заграють сурми іти до раю, не треба було вставати, а відразу кроком руш... За даними дисертації того ж демографа, щоправда, діти, зачаті на іудейському цвинтарищі, мали переваги над дітьми покликаними до життя на кладовищі християнському, а саме: відзначалися жидівською винахідливістю, хитрістю, гешефтськими задатками тощо. Це треба мати на оці!

Цвинтар - жива істота, ...там небіжчики сплять, відкрилося вічко могили... Як вони там бавилися хованки, Бог ім суддя, однак за деякими даними було чути постогнування небіжчиків ще 1935 року прописки. До того ж постогнували як чоловічими, так і жіночими голосами, не без задоволення. Навіть не по-українськи стогнав хтось з ляхів, а на іноземнім. Коло братської могили. Настогнавшись, окремі шляхетні гості, вдоволені хованкою-десертом, повертали до палацу. Декотрі навіть обтрушувались од кісточок(та ну!!!)

Не поспішав повертатись пан Девіл. Казали, що він з кимось там виховну годину. Зокрема виповідав:

-Якщо ви так цугово живете, то ви би мали мені, старому патрійотови, дати гуманітарну поміч. Я би собі ніколи не дозволив такої забави, преслічного гощення. Я би збанкрутував Я старий, але й нині мушу тримати фарму на сто голів худоби і обходити тото. Та я доктор, я скінчив три університети, захистив докторат правника, економіста... Коли я привіз на свою батьківщину сорок тонн запомоги, то ділки невисокої ранги тогди умудрилися півтора тонни ще на льотніську украсти. Але най то буде... То украли в Україні, для українців. Не пропало... Але ти...

То були останні слова того вечора і останні взагалі, що чули з тонких уст патріаха меценатів діаспори.

Пані Наталі, задоволена з хованки, а в її роті шукав щось гарячий язичок суперолога, якби зуби перевіряв, котрі ще здорові, котрі вже слід ремонтувати, потому в пазухах порпався, обмацюючи, наче терапевт, її набиті тужавістю модельні груденята, котрі свого часу фотографували папараці для заміни перс справжньої моделі, вона не противилася по-французьки, знаючи наперед що з того всього може вийти... Якби там не було, а тіло донці ще не вийшло з ладу, було в робочому стані, то й стан його належить підтримувати, періодично робити профілактику, змащувати, стурбувалася, що ділилася своїм вдовинням з багатим вдівцем після першого мужа-пияка, котрий збивав її неоднораз до чорного тіла, то свого дідусика надто цінувала, турбувалася, знаючи задержувату вдачу Василька Тимофійовича, коли мався напідпитку. Гощення це розкішно, жмурики-цілуваннячко теж, але їм через тиждень повертати до Франції, на фарму. Не все ж псові ковбаса. Тим паче, що ще не написав тестаменту про те, кому заощадження валютні, фарма, квартири, вілла буде належати після його відходу в світ справедливіший. Щось то нажилося ним за 80 літ.

Донця затривожила. Не піднімаючи серед роздмуханих спиртним людей паніки, вдалася до розшуків друга, товариша і брата. Шмигнула до похнюпленого нужника, де втомлений Василько міг задрімати. Дарма: тут ним і близько не пахло, пахло запахом бактерологічної зброї, яким можна душили широкі верстви противника, висловлюючись мовою небіжчика КДБ. Промацала, буквально, рівчак, котрий відгороджував палац щастя од території нещастя - пусто-пусто; двір, береги потічка, попідстіння, підсобні приміщення, пивницю - ні слуху, ні диху. Підключила до пошуків пропажі п.п. Цабель, Ірен, Фельдшермалова, Василюя, а Подертюху наказали оглянути й цвинтар. Зобачивши, що в гурті нема Айна, зателефонували до нього додому. Останній теж нічого утішного з просоння не сказав, тільки: "Ми з ним розстались, як має бути, я пообіцяв виділити Камаза для провозу гуманітарки. І всьо. Ніде він не подінеться. Проспитесь та й прийде".

Не приходив. Пропав: камінь - вода.

Деякі надто розпозівані гості, двістіпроцентово перконавшись, що гуманітарки роздавати не будуть, бо головного гуманітарія шляк трафив, під різними приводами покидали забаву.

Опівночі підкотили на ритвину фоси авта, ввімкнули фари, спрямовані в бік цвинтарища і потужними галогенними потоками світла розположили, гадалося, покійників, яких наступала пора веселитись, а то ні. Ба, знайомих. У куші чортяцької бузини, що виросла на запалій могилі невідомого солдата засвітили п.п. А. Л. і О. Ц. Пані Ту. крутила колеса, що пробуксовували на плато могили польського магната Тадеуша Пржездзецького, з тим самим паном, глядячи

поголівці не К., череп безіменного мерця, можливо, Тхоржевського чи Порножлобського, родинні склепи яких були поруч... а яка, зрештою, різниця, головне діло йшло, старалася виїхати з вибоїни.

І що дивно, фари засікли і п. П., котра так поспішливо перевела славне товариство на метод самообслуговування, хоча їй було за роботу оплачено. Тут відбувався акт бартерного обміну: "коханця - на чавунні батареї", укладений джентльменський договір, як довідався Курчмарцій, П. з п. Варвуляем. Суть у тому, що П. мала повно чавунних батарей, накрадених її колишнім чоловіком в комунгоспі і непотрібних по суті, а в Варвуля було повно мужеської сили і широких плечей, а для повного щастя не вистарчало чавунних батарей, обладнати триповерховий домище-склеп. То чергову порцію бартеру їй заманулось повернути собі саме ту, в екзотичному місці, заблаглося, як декому позасмагаги на Багамах. Й був викликаний Варвуляй... Світло її спасло від розриву серця, бо їй, коли Варвуляй робив бартер, здавалось, що хтось з мерців скобоче її в м'яке місце. Зрозуміла, що то кропива жалила.

Засвітилися й інші блукальці кладовищенського тирлища, припускаємо, що між ними могли бути й померлі, або мешканці виправної колонії, що наніч йшли на пошуки чогось їстівного. Попри то пан меценат не висвічувався ніяк. Ходили, зазирали, коли порозганяли коханців і в помародерчені могили, склепи.

...Чекали, дримали, гадали аж поки не заспали. Малими силами, бо більшість гостей таки розійшлася, не дочекавшись роздачі гуманітарної допомоги, котру мали ділити під завісу балюнку.

В залишеній на відкуп комарам рожевій залі газдував самотньо Подертюх. Випивши до настінного дерев'яного населення, виголошував останні слова, якими нині закінчують ювілейні п'ятики.

- А ще Лондону Гондоновичу Лямур сотвори Господи многая і благая літа... - І співав, кумедно надуваючись "Многая літа..." - А ще тій молодусі - його жінці Наталюсі сотвори, Господи... - І куплетом, з потрійним повтором "многая літа".

БІЛИЙ ДОКТОР У ВЕРСІЯХ

Засірів, а відтак і зазолотився цнотливий ранок, а білий доктор Девіл не повертався. Куди тільки поділась краса в пань Наталі і Цабель, що вже на той час встигли добряче наплакатись.

Вранці драпіон гудів, плескав язиками, перучи та викручуючи і прополіскуючи невтїшну новину - пропажі білого Доктора. Замигали версії, мов кадри кіноплівки, не бракувало й очевидців.

Наталі поїхала таксіркою туди, де її друг, товариш і муж-брат заготовив собі наперед шарм-могили на дві полиці і все до могили, гадаючи, що він, можливо, бачивши, як п. Драй страстно цілював її на цвинтарі того весело страшного вечора, упав у транс ревнощів.

Найстарші дівчатонька драпіону, починаючи від 1920 р. народження і ближче до Психозою, яким на життя перепало не тільки на горіхи, а й на коханця з січовими стрільцями, першими совітами, упівцями, гітлерюгендами, і які на даний час уже давали тільки перцю всім і вся, таракотіли, що одна баба бачила, як Девіл йшов на кладовище з молодушкою-дівочкою, що "несла запичитаний міх гуманітарки", заліз в гробівець австрійського виробництва, аби там забавитись і Господь його покарав, приваливши могильною плитою, а дівчинка врятувалась, бо була на споді, але з перестрашу виїхала не те, що з міста, але з України у Францію бавити багатого діда, адресу котрого їй дав Девіл.

Ці ж дівоньки розтрясли чутку, що на Старому цвинтарі владарює маніяк: не то живий, не то мертвий, убиває людей і заповнює ними вакантні місця в склепах, склепиках, могилищах, котрі потрошені золотошукачами.. Одною з тих жертв став і француз...

Подертюх на похмілля признався, що коли він ходив вночі за паном "гуманіатором", то його надибав у розритій могилі, де він "хропів без задніх ніг", присвічуючи золотим зубом, аби ліпше сні видіти і що "Париж Брюсельович" прогнав його, сказавши, що трохи проспиться і сам повернеться, аби тільки він, Подертюх дочекався, щоб обидва похмелилися. Подертюх навіть слідчого водив у ту могилу, але жодних слідів відпочинку пропашого там слідчий не зафіксував. Навіть порожньої пляшки від пива, недопалка, не!...

То ж треба так заховатися!!!

Казали також, переважно бойки, що ба виділи файно вбраного пана ба не місцевої випічки вночі на станції. Він сів у поїзд ба "Чернівці - Львів". І поїхав ба на Париж.

Таксівка підвозила якогось старого пана на залізничний вокзал до Львова.

Казали, що він приймав пологи в С.

Казали, що бачили сивого, похилого віку, добряче підчмериченого чоловіка, котрий йшов пішки курними дорогами, обминаючи наспункти в напрямку західної Європи і питався в зустрічних чи правильно він іде до Парижа.

Казали, що бачили, як зеки-бомжі в Рахманському лісі ім. князя Ратіли, виголоджені економічною кризою до краю, діда прирізали на їду...

Казали, що бачили двох прикомандированих з Царства Небесного ангелів, котрі "п'яного немесного деда", взявши попід руки, посадивши на ровер, запхавши ззаду перо-пропелер, тяглина небеса, хоча він і пручався... Дурнине!

Але чого тільки люди ненабрешуть!

Мені ж здається, що коли я повертався з цього гущаца додому і, згадавши про солодку Дусь Іванович, її ласку, тілесне благодійництво і тіло-цюцьо, повернув до покійника Євгена, то замість нього на тапчані лежав п. Девіл власною персоною. Що мене фест здивувало і обурило: як то так - його шукають на цвинтарі, а він собі розлігся в чужій хаті, якби ні в чому не було і кемарить на повну котушку. Неповага до людей! Але про це стопроцентово твердити годі, бо я був по вінця заквашений.

Видко з усього, вчинив п. Девіл на свій розсуд, дотримуючись Хартії прав людини, ні з ким не порадившись, вилетів у трубу, в комин, залетів на піч чи ще в якийсь український Париж, як тая ракета "земля-воздух-комин", про яку ми згадували вище, на Небеса, в позасвіти ...

СЮЖЕТ НА ВІДКУП

Через три дні місцева прокуратура на вимогу родини і міністерства закордонних справ порушила таки кримінальну справу з приводу безвісти пропалого громадянина Франції, яка зависла буцімто навічно, як старий компютер.

В усіх гультяїв - "учасників гуманітрного дерибану" слідчі взяли пояснення і відбитки пальців. Брали відбитки пальців навіть у жильців Старого кладовища, прописаних тут в могилах ще з 1930 р. Спішно міськрада приводила кладовище в порядок, сподіваючись наскоку високопоставлених держмужів, бо казали, що сам посол Франції в Україні збирався сюди навідатись, оскільки грубо порушено права людини, тим паче, гомо франце.

Та все це, здається, завершилось легким пчихом. Бо ті, що брали пояснення і відбитки пальців, на все начхали! І дотепер всі вони чхають на все і вся допоки не змиються з світу цього, як п. Девіл

Практика, власне, підтверджує, кримінальну справу як відкрити, так і закрити - но проблемс: досить приплюнути крила папки докупи... Кримінальні справи найчастіше закривають тоді, коли закривають востаннє очі покійниковиків, яких беруть під захист іменем держави. Один крутий прокурор впевнений: інколи справу закрити легше, ніж скрипучі підтоптані двері слідчого кабінету прокуратури.

Оскільки детективний жанр - не наша парафія, передаємо право розкручувати сюжет пошуку п. Девіла всім бажаючим, тільки б, нарешті, знайти чоловіка, що так прудко заховався тої чудової ночі за власним бажанням, не залишивши адреси. За ним давно могила нудьгує, приготована на малій матківщині, де він велів спочити навечно і вибудував собі цвинтарну гранітну вілочку в стилі Перл-Лашез наперед.

Хто шукає, той знаходить!

Пукайте і відчиняйте вам, якщо замок в голові не заїло!

26.02.05.

...пізнання Європи глибинної, суттєвої, справжнісінької, котра відкривається нароствір при високоградусних обіймах. Виходячи на широкі алкогольні єврообшири, ми цим самим остаточно рвемо алкогольні пута СРСР. Адже тоді організовувались і відбувались союзного, республіканського значення пиятики, а теперочки - грандіозо: міжнародні. Дочекалися нарешті, ковтнули волі, вплили у цивілізований світ. Ясна річ, не кожному іще, і далеко не кожному, ковтати ту міжнародну волю. Тому прагнеться найвідсталішому забембанцю хоч на хвилючку встромитися в міжнародне підхмеліле середовище, на євробаль, хоч який, хоч на скоротечну бенкетівку, де не удостоїшся навіть одного позавушника, чи там простакуватого, старого як світ копняка, чи блядовода, не кажемо там євро, вже би й свого країнського удосужитися.

. Милосердні європейці, зачувши, що відкрилася держава-сміттєзвалище, куди можна звалити непотріб, з милосердя з замилюванням кинулась допомагати своїм меншим братам у східній частині континенту, відправляючи на ті зголоднілі, обдерті обшири обноси, об'їдки, отруйні медпрепарати, техніку-металобрухт..

З сільськими не наговоришся, бо там тільки й бесіди про те, хто відкинув ратиці, в кого корова вположилася, хто скільки грошей з зарібків приволочив, хто до кого ходить... З паном А. Ліком, сільським універсальним лікарем - інша справа. Тим паче, пан А. знав трохи французькумову і міг перекладати назви та супроводки до французьких препаратів. Тим паче, що чоловік п. Оксани працював далеко на Сході, за горами Уральськими, а додому лише привозив час од часу зарплатню, то не ревнував.